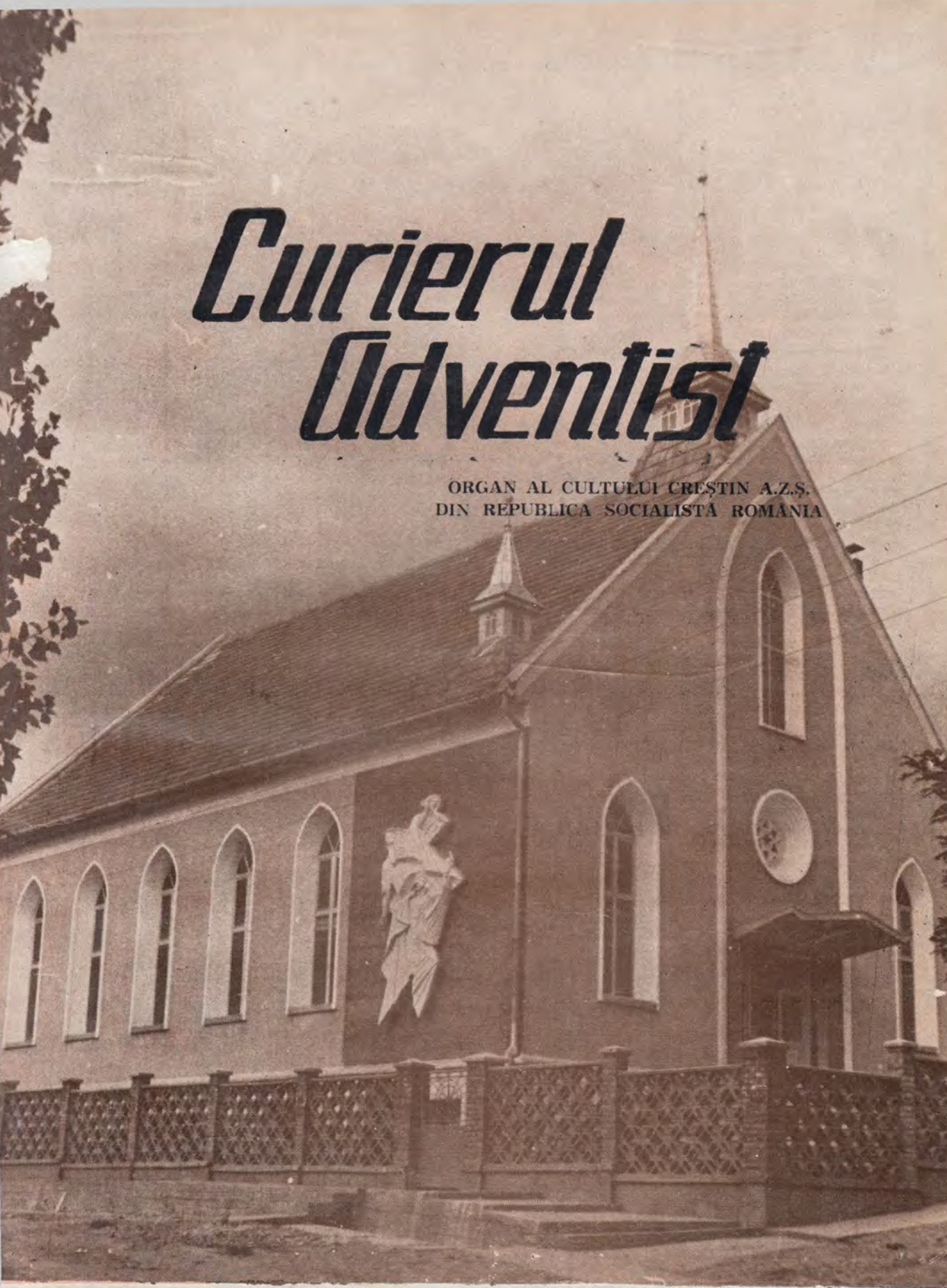

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

ANUL LVII
Noiembrie — Decembrie
1979

Tubiți frați și stimate surori, Seumpi frați colaboratori,

Jată-ne din nou ajunși la confluența timpului! Sfârșit și început de an... sfârșit și început de deceniu. Bilanț și perspective. Moment al adevărului și al marilor hotărâri. Popas spre înălțarea unui altar, un altar al mulțumirii și al recunoștinței, căci trebuie să recunoaștem că în adevăr „mare este bunătatea Lui” față de noi.

Moment revelator al împlinirilor sau înfringerilor din anul și deceniul ce și-au încheiat conturile, spre a le oferi viitorului, ca roade izvorite dintr-o inimă înțeleaptă.

Nu putem să nu fim recunoscători Bunului Dumnezeu pentru binecuvântarea vieții și a hranei „cea de toate zilele” ce ne-a fost asigurată cu dărnicie și în anul care a trecut. Ii mulțumim pentru liniștea și pacea în care ne-am desfășurat viața în cămin, în biserică, și-n patria noastră. Și sintem recunoscători celor ce au vegheat și s-au străduit ca pacea și belșugul să fie partea noastră zilnică, în timp ce pe alte meridiane ale globului nostru, flagelul nimicitor al războiului, al suferinței și al foametei „u tăiat brazde adinci și largi în omenire. Cînd văd abundența de hrană, cînd văd piinea cea aurie așteptînd cumpărătorii, și mă gîndesc că în alte părți ale lumii înfiorător de multe suflete mor de foame, îmi mînjic piinea mai cu sfințenie, și cu o inimă mai plină de mulțumire față de Dătătorul vieții, și cu adîncă recunoștință față de cei care contribuie la menținerea păcii și la împlinirea belșugului.

Se cuvine acum, la cumpăna vremii și a socotelilor, să fim recunoscători cerului, și plini de mulțumire față de conducerea noastră de stat, pentru libertățile de care ne-am bucurat și ne bucurăm în patria noastră. În toate comunitățile noastre, viața religioasă s-a desfășurat nestîngerit, închinîndu-ne lui Dumnezeu în deplină ascultare de adevăr și cu iubire caldă pentru aproapele.

Iată de ce, cînd anul 1980, așează înaintea noastră noi coordonate, să ne unim eforturile noastre cu țara, pentru ca pacea, bunătatea și munca pilduitoare să ne aburească zilnic pe masă „piinea cea de toate zilele”, și în deplină libertate să slujim binelui comun, și Dumnezeului mintuirii noastre.

Cum vom răsplăti Domnului toate binefacerile Lui? Zilele, orele și clipele anului și deceniului ce s-a încheiat, ne-au oferit tot atîtea ocazii de a formula cu viața și exemplul nostru un răspuns la această capitală problemă a vieții noastre spirituale. Astăzi, la momentul bilanșurilor sintem noi mulțumiți cu realizările vieții noastre de credință? În comunitățile noastre, ca și în familiile noastre, în propria noastră viață, balanța cerului arată ea oare existența în ascensiune a procesului sfințirii noastre și al identificării noastre cu Domnul Hristos? Cîte familii și-au refăcut altarul familial, care de ani de zile stă în paragină? Cîte inimi înstrăinate și-au regăsit cadența iubirii, a frăției, ajungînd să iubească nu numai pe aproapele, dar chiar pe presupusul său „vrășmaș” ca pe sine însuși? Cîte bastioane ale urii, ale egoismului și ale încrederii în sine s-au sfărîmat de stîncă veacurilor, Hristos?

Să nu uităm, ceea ce știm cu toții foarte bine, că numai o formă a evlaviei nu va mintui pe nimeni. Toți cei care cred și nădăjduiesc în lucrarea min-

tuitoare a Fiului lui Dumnezeu, trebuie să aibă o profundă și vie experiență cu El. Din nefericire însă, mulți își iau ca etalon viața altor muritori. Mulți sint stăpîniți de impulsioni nesfînte, și sint pradă ușoară fascinației satanice, purtînd masca evlaviei și a interesului pentru suflete. În problema sfințirii și mintuirii noastre, numai Domnul Hristos ne poate fi exemplu suprem.

Ca copii ai lui Dumnezeu și slujitori ai Săi noi sintem chemați, și trebuie să fim conlucrători cu cerul și unii cu alții. Prin viața și lucrarea noastră zilnică, noi, fie că adunăm împreună cu El pentru veșnicie, fie că imprăștiem, acționăm în favoarea lucrării de mintuire sau în defavoarea ei și spre pierderea noastră veșnică. Căci a fi cineva creștin numai cu numele, fără ca inima lui să fie plină de iubirea lui Hristos, o asemenea credință nu este decît o „aramă sunătoare și un țimbal zăngănitor”, un jug greu de purtat.

„Sufletul meu”, spunea serva Domnului, „este foarte întristat atunci cînd văd cit de repede unii care au cunoscut lumina și adevărul acceptat înșelăciunile lui Satana, și sint vrăjiți de o falsă sfințenie.” (2 S.M./393). Unii, și cu regret trebuie să consemnăm acest lucru, au uitat că Dumnezeu „nu conduce grupuri răzlețe, nu conduce pe unul aici... și pe altul dîncolo... NU! El are un popor. Dumnezeu a făcut ca Biserica Sa să fie purtătoare de lumină pe pămînt, și prin ea, El face cunoscut intențiile și voia Sa. El nu dă nimănui o experiență care să fie independentă de experiența bisericii însăși, sau care să fie în opoziție cu ea, și nici nu dă unei persoane izolate o cunoștință a voiei Sale, cu privire la întreaga Biserică, iar corpul lui Hristos să fie lăsat în întuneric” (M.SP. 61—62). Din nefericire, unii mai pleacă urechea la strigătul: „Iată-L aici... Iată-L dîncolo.” Alții sint fascinați de pretense descoperiri și se potinesc, pentru că nu și-au zidit casa pe Stîncă — Hristos!

Ca împreună lucrători cu Dumnezeu, este privilegiul nostru de a bea cu îndestulare din Izvorul iubirii nemărginite, și a colabora cu cerul la înfăptuirea Planului de Mintuire. Favoare și responsabilitate.

Pentru anul deschizător de deceniu în care pășim, să dăm, împreună cu psalmistul, glas hotărîrii ca în viața și activitatea noastră, să „înălțăm paharul izbăvirilor” și să „chemăm numele Domnului”. Să ne împlinim „juruințele făcute Domnului”, ca în acest fel, rugăciunea marelui bărbat, Moise, care spunea: „Invață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă”, să fie o realitate vizibilă a vieții noastre.

Pentru anul 1980 în care vom păși Dumnezeu să-și împlinească cu fiecare dintre noi făgăduința Sa: „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeuul vostru, și voi veți fi poporul Meu”. Leviticul 26,12.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin: și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să vă fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”. 1 Tesaloniceni 5,23.

D. Popa

DIN ARME...

Problema păcii și a bunei învoiri între oameni este de o ce virșitoare însemnătate pentru întreaga omenire, pentru viitorul planetei noastre, așa cum sublinia nu de mult președintele țării noastre.

„Nu constituie un secret, de altfel și o parte și alta recunosc deschis și public că dispun de armamente nucleare și de alte armamente care pot distruge de câteva ori întreaga omenire. Dacă aceasta este situația în domeniul înarmărilor, de ce trebuie oare să fie alocate noi mijloace pentru înarmare? Pentru a căta oară să se mai distrugă omenirea? Oare rațiunea, umanismul de care se vorbește atât nu reclamă să se pună capăt în modul cel mai hotărâtor cursei înarmărilor, care crează pericole nu numai pentru dezvoltarea economico-socială a popoa-

lor, perfecționarea tehnologiilor militare au ajuns, în prezent, un grad de intensitate fără precedent, care periclitează grav atât pacea și securitatea omenirii, cât și eforturile de dezarmare, progres și bunăstare ale tuturor statelor, mari și mici, bogate sau sărace, fără excepție. Enorme fonduri financiare — care au atins în anul 1977 peste 400 miliarde dolari — uriașe resurse materiale și umane un imens potențial tehnico-științific sînt deturnate de la scopurile prosperității sociale și orientate spre crearea unor mijloace de distrugere din ce în ce mai sofisticate.

Dacă ar fi să facem numai o succintă prezentare a ceea ce înseamnă înarmarea, constatăm că aceasta întrece aproape posibilitatea de imaginație chiar și a celor inițiați.

SUMAR

— Pagina Președintelui cop. II	
— Din arme... Fiare de plug	1
— Realizări	2
— Istoricul Zilei Domnului	3
— Cu un cuget curat	6
— Mai mult decît jertfele	8
— Și moartea nu va mai fi	11
— M.B. Czechowski	13
— De vorbă cu un pastor tinăr	14
— Din viața Bisericii	16
— Contraste binecuvîntate în viața slujitorilor lui Dumnezeu	18
— Întrebări și răspunsuri	20
— Sfîrșit de cale	20
— Istoricul com. A. Z. S. Vaidacămăraș cop. IV	

FIARE DE PLUG

relor, ci și pentru însăși civilizația umană, pentru existența omenirii pe această planetă? Desigur răspunsul la aceste întrebări nu poate fi decît acela că trebuie să se pună capăt cu hotărîre cursei înarmărilor.“

Atașamentul ferm și sincer al României la cauza dezarmării își găsește suporturi temeinice în îndelungata experiență istorică a poporului român, angajat în prezent într-o vastă operă de reconstrucție și progres social, pe baza unei politici orientate ferm și consecvent în direcția promovării păcii și securității, cooperării și înțelegerii între popoare. Sînt rațiuni puternice pentru care poporul nostru prețuiește mult pacea, aspiră să trăiască în liniște și securitate, pentru a-și putea realiza, deplin stăpin pe soarta sa, proiectele cutezătoare de dezvoltare economică și socială într-o lume fără arme și fără războaie.

Cristalizată de-a lungul anilor, concepția românească despre dezarmare se distinge prin realism și forță mobilizatoare; ea pornește de la postulatul că împlinirea aspirațiilor legitime ale tuturor popoarelor spre o existență liberă și demnă, spre bunăstare și progres social, presupune, în mod necesar, o pace trainică, excluderea războiului și, în general, a forței din raporturile între state, oprirea cursei înarmărilor, înfăptuirea dezarmării și, în special, a celei nucleare.

În spiritul înaltei responsabilități istorice care revine tuturor statelor, tuturor popoarelor, România a subliniat și subliniază consecvent că escaladarea permanentă a cursei cantitative și calitative a înarmări-

Iată cîteva date :

O pușcă modernă costă cît un plug; o mitralieră costă cît un tractor; o rachetă intercontinentală cît 500 de săli de clasă; un submarin cu propulsie nucleară cît 416 școli; un bombardier strategic costă cît 16 spitale moderne; un tanc costă cît 36 apartamente cu trei camere; un portavion cît 90.000 apartamente; o rampă de lansare a rachetelor cu raza mică de acțiune costă cît întreținerea a 37.000 de studenți timp de un an.

Numai în ultimii trei ani omenirea a cheltuit pentru înarmări 1.050 miliarde dolari, ceea ce atestă o intensificare maximă a cursei înarmărilor.

Și toate acestea în timp ce: aproximativ 1,5 miliarde oameni (circa 40 la sută din populația planetei) nu dispune de servicii medicale eficiente; circa trei miliarde de oameni trăiesc în țări în care există doar un medic la peste 1.000 de locuitori; aproape 3 miliarde de locuitori ai globului nu beneficiază de surse sigure de apă; un număr de 750.000 de locuitori ai planetei mor în fiecare lună din cauza bolilor generate de consumul de apă impură; 570 milioane sînt grav nutriți; 800 milioane de oameni sînt analfabeți, între care sînt incluși 70 la sută din locuitorii Africii; 250 milioane de copii sub 14 ani nu pot urma nici o școală.

Sporirea fără motiv a cheltuielilor militare sub pretextul unor pericole, adesea imaginare, contravine intereselor vitale de pace, dezvoltare și progres ale popoarelor, constituie o povară tot mai apăsătoare

pe umerii maselor populare, care achită, în ultimă instanță nota de plată uriașă a procesului de înarmare. Un număr mare de oameni politici cu vederi democratice, de economiști și experți au subliniat, în multiple luări de poziții, studii și rapoarte, efectele nocive ale cursei înarmărilor pe plan economic și social, posibilitățile largi pe care le-ar deschide reducerea, fie doar

cu câteva procente a cheltuielilor militare, pentru realizarea unor obiective și programe naționale acute în domeniul prioritare, cu ocuparea forței de muncă, construcția de locuințe, lupta împotriva poluării, ameliorarea existenței sociale și medicale și altele.

În condițiile în care cursa înarmărilor a devenit o povară apăsătoare pe umerii tuturor popoarelor,

într-o lume în care peste două treimi din populația planetei trăiește în țări în curs de dezvoltare, confruntate cu gravele probleme ale subdezvoltării și decalajelor economice, se reține cu pregnanță valoarea și actualitatea propunerilor realiste ale României de a se adopta neîntârziat măsurile concrete de înghetare și reducere a cheltuielilor militare, de stăvilire și desamorsare a cursei înarmărilor. Propunerile avansate în programul românesc de dezarmare cu privire la reducerea cheltuielilor militare ar contribui la eliberarea unor fonduri considerabile, necesare pentru acoperirea unor nevoi pașnice urgente ale omenirii.

În acest sens, Conducerea țării noastre a trecut la aplicarea acestui program. Așa se explică declarația delegației țării noastre la consfătuirea Comitetului Politic consultativ al statelor participante de la Varșovia care a avut loc la Moscova când a fost exprimat punctul de vedere lucid și realist că „în actuala situație internațională nu există pericolul iminenței unui război mondial și că: forțele păcii, democrației, independenței naționale și progresului, acționând unite și intensificându-și eforturile, aceste forțe sînt în stare să înfringă politica cercurilor reacționare, imperialiste, să determine oprirea cursei înarmărilor, să bazeze calea războiului, să asigure o lume fără arme, pacea și securitatea internațională”.

Astfel, guvernul țării noastre consideră că nu este necesar să se aloce mijloace materiale suplimentare pentru nevoile militare față de cele prevăzute în planul național unic de dezvoltare economică-socială a țării și în bugetul de stat. El este hotărît să asigure în principal condițiile necesare pentru dezvoltarea într-un ritm susținut a industriei și agriculturii, a științei și culturii, pentru propășirea economică-socială a tuturor județelor țării, pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al întregului popor.

Prin poziția principală și constructivă în favoarea dezarmării, prin propunerile și inițiativele valoroase de prestigiu, avansate în acest domeniu, România își aduce o contribuție de seamă, larg apreciată pe plan mondial, la eforturile pentru stăvilirea cursei înarmărilor și înfăptuirea dezarmării, pentru făurirea unei lumi a păcii și conlucrării rodnice între toate națiunile, o lume fără arme și fără războaie, în care fiecare popor, liber și stăpîn pe destinele sale, să-și poată dedica resursele și energiile nu unor scopuri distructive, ci înaintării pe treptele progresului, prosperității și civilizației. Să contribuim cu toții, ca lumea întregă să se unească pentru a aduce cât mai repede ziua când să se transforme armele în fiare de plug, pentru binele, pacea și prosperitatea tuturor.

Pastor

T. NICULESCU

Consilier Untunea A.Z.S.

— REALIZĂRI — REALIZĂRI — REALIZĂRI —

O nouă hidrocentrală

Pe albia Siretului în dreptul comunei Răcăciuni a fost deschis zilele acestea un nou șantier. Constructorii înalță aici cea de a doua centrală electrică pretăzută a fi pusă în funcțiune în cadrul amplului program de amenajări hidroenergetice pe riul Siret. Această hidrocentrală va avea o putere de 43 MW și va fi echipată cu utilaje și instalații moderne realizate în țara noastră.

Cauciucul — un nou produs

Pe baza unei tehnologii originale elaborată la Institutul Central de Chimie, a fost pusă în funcțiune la Combinatul Petrochimic Brazi, o instalație care produce cauciuc polizoprenic. Dotată cu utilaje și aparate electronice moderne, realizate în cea mai mare parte în țară, instalația are o capacitate anuală de 30.000 tone. Noul cauciuc sintetic românesc are proprietăți care îl apropie de cel natural; alte caracteristici, precum ar fi rezistența la rupere, chiar superioare, permit utilizarea lui în condiții de eficiență sporite la fabricarea anvelopelor și a diverselor articole tehnice.

Noutăți automobilistice

Expoziția EREN '79 din București, ne-a prezentat noi mostre de automobile românești, concepute și realizate în țara noastră. Dacia 1300 M, spre exemplu, este un model care dovedește concret cum industria noastră răspunde cerințelor actualei crize energetice. Aceasta funcționează cu un amestec de benzină C.O.90 și Metanol, amestec ce se realizează în noul carburator cu care este dotat autoturismul.

Un alt model care a atras atenția a fost autoturismul sport Brașovia realizat în Brașov, dat fiind forma sa elegantă și performanțele sale remarcabile.

Alături de aceste două modele au mai fost prezentate încă un nou prototip de Dacia 1300 LS, cu caracteristici superioare față de vechile modele și un nou ARO 10, ambele intrate deja în producția de serie din acest an.

Descoperiri arheologice

Pe Dealul CETATE din apropierea orașului Cugir au fost identificate,

sub un strat relativ gros de pământ, ruinele unei mari cetăți (dave) dacice, care, după toate semnele pare a fi Singidava, așezare menționată pe harta pe care a întocmit-o Ptolomeu, celebrul învățat alexandrin din sec. II. Cercetările sistematice din ultimii trei ani au scos la suprafață mărturiile arheologice care atestă locuirea neîntreruptă a Dealului începînd cu epoca bronzului.

Impunătorul sistem de fortificații edificat aici, era menit în concepția strategică a lui Burebista să bazeze căile de acces spre centrul Daciei antice. Săpăturile au scos la iveală și câteva morminte printre care și mormintul unui principe dac, unul dintre cele mai frumoase monumente dacice care au fost descoperite la noi sau în altă parte. Forurile competente consideră această descoperire ca fiind epocală și în același timp senzațională.

Noi tipuri de combine

Nu au trecut decît ceva mai mult de trei decenii de cînd industria românească producea primul tractor. Astăzi, există nu numai o gamă variată de tractoare, dar și una de mașini agricole din cele mai moderne cum sînt combinele Gloria C 12, care și-a cîștigat un renume deosebit atît în țară cit și peste hotare, a cunoscut sensibil îmbunătățiri, noile tipuri C 12 M și C 14, permițînd obținerea unei productivități sporite.

Varianta CP 12 este destinată lucrărilor în pantă conducînd la creșterea esențială a eficienței muncii agricole.

FAIMAR —

o nouă fabrică de faianță

Pe platforma industrială a municipiului Baia Mare a avut loc o nouă premieră: intrarea în producție a fabricii de faianță — unitate modernă, a doua de acest profil din țară. Dotată cu utilaje de mare productivitate noua capacitate va asigura o producție anuală de aproximativ 4.600 tone faianță fină de menaj care vor fi livrate pieței sub marca Faimar.

REDAȚIA

(din presa zilei)

Dintre toate zilele sfinte și sărbătorile religioase ale lumii, Sabatul zilei a șaptea este cea mai veche. După declarația Sfintelor Scripturi ea datează de la Creațiune și este tot atât de veche ca și neamul omenească. Cea mai veche mărturie a Sfintelor Scripturi cu privire la originea și vechimea Sabatului, este relatarea Genezei cu privire la crearea lumii. „În ziua a șaptea, Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse, și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse”. Gen. 2, 2—3.

Sabatul este unul din primele daruri pe care Creatorul le-a făcut omului după aducerea lui la viață. El a fost adus pe pământ de Insuși Dumnezeu ca o cunună și o slavă a creațiunii încheiate.

Dragostea n-a putut face mai mult decât a făcut Dumnezeu pentru copiii Săi. Dumnezeu a recunoscut în această sărbătoare nevoia omului de odihnă spirituală și fizică.

Natura în procesele ei nu cunoaște Sabatul. Griul crește în fiecare zi ca și neghina. Furtunile, ploile, ceața, nu păzesc Sabatul. Au loc dezastre, incendii, accidente în toate zilele săptămânii. Dar pentru om, Dumnezeu recunoaște nevoia de odihnă spirituală și fizică. Sabatul este ziua în care Dumnezeu se poate întâlni în mod deschis cu omul.

Primul Sabat a fost făcut pentru om (Marcu 2,27). A fost făcut nu ca celelalte zile prin „FIAT”, să fie. El n-a spus „să fie Sabat și a fost Sabat”. Nu l-a făcut într-o clipă, ci S-a odihnit, l-a binecuvântat și l-a sfințit. Sabatul a făcut parte din creațiune și a fost incununarea, petrecerea acestei opere grandioase. În felul acesta înțelegem expresia: „În ziua a șaptea a sfârșit Dumnezeu lucrarea pe care o făcuse.”

Pentru Abraam, Sabatul nu era o instituție nouă, necunoscută. Despre atitudinea lui față de poruncile lui Dumnezeu stă scris în Gen. 18,19: „Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului”, și în cap.26,5: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele”. Această instituție divină era onorată de Abraam în contrast cu practicile idolatre pe care le părăsise în Ur din Caldeea.

Isaac și Iacob aveau 75 și respectiv 15 ani la moartea lui Abraam și avuseseră suficient timp să ia cunoștință din practica tatălui și bunicului lor, de îndrumările date în acest sens.

Familia lui Iacob și copiii lui Israel veniți în Egipt, cunoșteau Legea lui Dumnezeu și rânduiriile Sale. De altfel, unul din motivele eliberării lor din robia egipteană a fost căstăgarea posibilității de a sărbători ziua lor de odihnă săptămânală. Între doleanțele prezentate de Moise înaintea lui Faraon a fost și aceea pe care o găsim în Exod 5,1: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustiu un praznic

ISTORICUL

ZILEI

DOMNULUI*

în cinstea Mea”, care după o altă traducere este redată prin cuvintele: „Lasă pe poporul Meu să sabatizeze”, să prăznuiască deci Sabatul.

Sabatul ca zi de odihnă a fost cunoscut înainte de darea Legii în scris pe Muntele Sinai, deoarece la scurtă vreme după trecerea Mării Roșii, Dumnezeu amintește poporului ca una din condițiile asigurării ocrotirii și sănătății lor: „Dacă vei asculta cu luare aminte de glasul Domnului Dumnezeuului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui”, Exod 15,26.

De asemenea, odată cu căderea manei pentru toată perioada celor aproape 40 de ani, Dumnezeu a dat o lecție de lungă durată poporului Israel. Dumnezeu a făcut să cadă mana șase zile pe săptămână. El ar fi putut face ca mana să cadă la două sau trei zile, sau una, sau șapte zile. Dar El a ales să cadă șase zile, în a șasea să cadă dublu iar în Sabat deloc. În felul acesta s-au repetat săptămână de săptămână peste 6.000 de minuni în toți acești ani. Zicea Dumnezeu: „ca să-l pună la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea”. Exod 16,4 u.p. Domnul a poruncit așa: „Mîine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fier; și păstrați pînă a doua zi dimineața tot ce va rămîne!” vers. 23. „În ziua a șaptea unii din popor au ieșit să strîngă mană și n-au găsit”. vers. 27.

La muntele Sinai, printr-o manifestare deosebită de slavă, Dumnezeu a comunicat în scris Decalogul, Cele Zece Porunci, Porunca a patra a Decalogului pe care Dumnezeu a rostit-o și a scris-o împreună cu celelalte porunci pe cele două table de piatră, indică cu claritate spre crearea planetei noastre, ca timp cînd Sabatul și-a avut începutul. Chiar primele cuvinte denotă faptul că Israelitii aveau cunoștință despre ziua Domnului, iar acum Dumnezeu le reducea aminte ceea ce știau deja.

În felul acesta, Sabatul își are originea cu multe secole mai înainte ca Israel să fi fost constituit ca națiune sub conducerea Domnului și înainte ca Cele Zece Porunci să fi fost promulgate pe muntele Sinai. Nici Babilonienii, nici Moise, nici Judeii și nici un alt popor, ci Dumnezeu Insuși este întemeietorul zilei Domnului. Nici măcar odată în Sfînta Scriptură ziua a șaptea a săptămînii n-a fost numită Sabatul lui Moise sau Sabatul Evreilor. Dumnezeu folosește în Cuvîntul Său expresii ca acestea: „Ziua Mea cea sfîntă” (Isaia 58,13). „Sabatele Meie” (Lev. 19,30; Ezechiel 20,12.13.15.20.21.24' 22,8.26; 23,38), arătînd legătura Sa cu Sabatul. El este proprietarul lui, făcătorul lui, îi aparține. El se referă la el ca fiind „Sabatul cel sfînt al Domnului” (Exod 16,23) „Sabatul Domnului, Dumnezeuului tău” (Exod 20,10) și „Sabatul Domnului” (Leviticul 23,3). Cercetătorii Bibliei recunosc în general cu sinceritate că ziua a șaptea a săptămînii era în timpurile Vechiului Testament, Sabatul, în timp ce celelalte zile sînt numite pur și simplu „cele șase zile lucrătoare” (Ezechiel 46,1).

„Sfînțit prin odihna și prin binecuvîntarea Creatorului, Sabatul a fost ținut de Adam în nevinovăția lui din Edenul sfînt și de Adam cel căzut și pocăit care a fost izgonit din fericita lui locuință. Sabatul a fost ținut de către toți patriarhii de la Abel la dreptul Noe, de la Abraham pînă la Iacob. Cînd poporul ales a ajuns în robia Egiptului, atunci mulți în mijlocul idolatriei predominante pierdură cunoștința de Legea lui Dumnezeu. Dar cînd Domnul liberă pe Israel, atunci cu strălucire teribilă vesti legea Sa adunării poporului, ca ei să cunoască voia Lui, să se teamă de El și să asculte de Dînsul totdeauna”. T.V. 409.

Proorocul Ezechiel a trăit la începutul robiei babiloniene. În acel timp de grea încercare, unii dintre fiii lui Israel fuseseră duși în robie iar alții urmau să împărțasească aceeași soartă. Cîțiva dintre bătrîni au venit la Ezechiel să întrebe pe Domnul. Acesta era obiceiul în Israel atunci cînd aveau nevoie de lumină și sfat. Răspunsul lui Ezechiel din partea Domnului a fost plin de mustrări și făgăduințe. Domnul le-a amintit despre experiențele amare prin care trecuseră părinții lor din cauză că n-au luat aminte la „poruncile și legile pe care trebuie să le împlinească omul ca să trăiască prin ele”. Ezechiel 20,11. Constatarea pe care o făcea proorocul cu aceea ocazie era că Sabatul fusese pîngărit de părinții lor din vechime și era pîngărit și atunci (vers. 13).

În concluzie Ezechiel aduce la cunoștință bătrînilor veniți după un sfat divin, că ceea ce a fost condiție pentru bunăstarea și liniștea lui Israel în vremile din vechime, rămîne aceeași și pentru această situație de grea cumpănă: „Eu sînt Domnul Dumnezeuul vostru; umblați întotdeauna după rînduiriile Mele, păziți poruncile Mele și împliniți-le. Sfîn-

ții Sabatele Mele căci ele sînt un semn între Mine și voi ca să știți că Eu sînt Domnul Dumnezeuul vostru". Ezechiel 20,19,20. Iar în versetele 23 și 24, Ezechiel comunică hotărîrea lui Dumnezeu în cazul că nu vor pleca urechea la aceste duioase chemări. În aceste citeva pasaje descoperim că aceeași cauză produce totdeauna aceleași efecte. Neascultarea de poruncile lui Dumnezeu producea și în vremea lui Ezechiel aceleași experiențe amare pe care le gustaseră din plin și părinții lor. Păzirea Sabatului rămînea pentru Israel semnul ascultării și al ocrotirii divine.

Solia proorocului Ieremia cuprindea împreună cu alte îndemnuri și acela de a reface în practica lor spirituală atitudinea cea sănătoasă față de Ziua Domnului (vezi Ieremia 17,21—27). Se pare din context că poporul a înțeles toate acestea și a recunoscut vinovăția hotărîndu-se să dea urmare îndemnurilor proorocului.

Isaia, de asemenea, făcea un apel stăruitor pentru ca poporul Israel să revină la adevărata sfințire a zilei Sabatului (Isaia 58), legînd de această întoarcere una dintre cele mai bogate făgăduințe ale Vechiului Testament.

În timpul robiei babiloniene, profetii se străduiau să le facă cunoscut cauzele pentru care împărțisese această soartă amară, pregătindu-i pe calea aceasta pentru casul eliberării care se apropia. Cînd în adevăr rămășița lui Israel s-a întors la Ierusalim, cei doi conducători energici Neemia și Ezra, au procedat la o reformă radicală în ceea ce privește păzirea și sfințirea Sabatului, Neemia relatează în cap. 13,15-22 constatarea pe care a făcut-o și măsurile luate.

Trecînd în Noul Testament, avem ca exemplu suprem în ce privește atitudinea față de ziua Domnului, pe însuși Dătătorul lui, Domnul Isus Hristos. El a făcut tot ce a putut pentru a restaura păzirea corectă a Sabatului așa cum a fost dat la început spre a fi o binecuvîntare și nu o povară. El a căutat să arate conducătorilor Iudei adevăratul scop al Sabatului, și anume că a face bine, a vindeca pe bolnavi, a îndeplini fapte de milă, erau mai plăcute în ochii lui Dumnezeu, decît o respectare mecanică a acestei zile.

După ce pe munte a rostit nouă felicitări pentru cei săraci, cei ce plîng, cei blînzi, flămînzi și însetați, cei curați cu inima, făcătorii de pace, cei prigonîți, El adaugă: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau proorocii, am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o lită sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile". Mat. 5,17,18.

În Marcu 2,27, Isus se declară pe Sine ca fiind proprietarul, Făcătorul, Domnul Sabatului, asumîndu-și toate drepturile ce decurg dintr-o

astfel de situație. El declară această zi ca purtînd amprenta Sa atunci cînd se numește pe Sine „KYRIOS TAU SABBATOU" Domn al Sabatului.

În această calitate supremă El trasează urmașilor Săi conduite de urmat chiar și atunci cînd, după cele spuse de El în capitolul profetic din Matei 24, urmau să se producă stările de lucruri care aveau să se încheie cu distrugerea Ierusalimului. Pentru acele momente deosebit de grele Domnul Hristos recomandă creștinilor: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna sau într-o zi de Sabat". Mat. 24,20. Și după relatările istorice, creștinii au putut să fugă din Ierusalim asediat în timpul primăverii și într-o altă zi decît cea de Sabat.

Ioan împreună cu ceilalți apostoli însoțiseră pe Hristos la slujbele religioase din Sabat și-l consacraseră predicării Evangheliei (Marcu 1,19-20). Ca Fiul al omului El se obișnuise din tinerețe să participe la serviciile religioase din Sabat (Luca 4,16—21; Marcu 6,1—3). Același Domn al Sabatului învățase pe Ioan și pe ceilalți apostoli să se roage ca fuga lor din Ierusalim să nu fie în Sabat cu prilejul asediului acestui oraș din anul 70 d.Hr. (Matei 24,20).

Femeile credincioase, după răstignire, „s-au odihnit în ziua Sabatului după lege" (Luca 23,56), așteptînd ziua întîia a săptămîinii pentru a termina lucrarea de îmbălsămare a trupului Mintuitorului pe care o întrepruseră vineri la căderea serii.

Scriitorii celor patru Evanghelii sînt clari cu privire la terminologia pe care o folosesc în ceea ce privește ziua întîia și a șaptea a săptămîinii. Ei au scris Evangheliile, după ce Domnul S-a înălțat la cer, pentru urmașii Săi din veacurile viitoare. Lumea creștină este în general de aceeași părere în acceptarea faptului istoric că Hristos a fost răstignit vineri, a stat în mormînt sîmbătă și a înviat duminică. Sărbătorirea anuală a vinerii patimilor, a simbelei sfinte și a duminicii învierii din săptămîina patimilor, este o dovadă bine cunoscută în favoarea acestui fapt.

Terminologia folosită în cele patru Evanghelii arată că în timpurile apostolice, ziua a șaptea a săptămîinii era Sabatul. Cînd scriitorii Evangheliei vorbesc despre odihna săptămîinală ei se referă la ziua a șaptea a săptămîinii, ziua în care Iudeii se odihneau de obicei și adorau pe Dumnezeu. Apostolul Iacob, care a avut conducerea primului consiliu general al bisericii creștine, a recunoscut că încă din vechime „Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat" (Fapte 15,21; 13,27). Sabatul este deci ziua a șaptea a săptămîinii, ziua în care se țineau slujbele religioase în sinagogi.

În prima călătorie misionară, Pavel și Barnaba au ajuns în Antiohia

Pisidiei și în ziua de Sabat au intrat în sinagogă și au șezut jos (Fapte 13,14). După citirea Scripturii Pavel a predicat adunării. Această adunare nu era alcătuită exclusiv din Iudei, căci atunci cînd au ieșit „neamurile i-au rugat să le vorbească în în Sabatul viitor despre aceleași lucruri" (vers. 42). Urmarea a fost că „în Sabatul viitor aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvîntul lui Dumnezeu" (vers. 44). În acel loc se adunau atît neamuri cît și Iudei la serviciile religioase în ziua de Sabat.

Descriînd lucrarea lui Pavel și a tovarășilor lui în Filipii din Macedonia, Luca spune: „În cetatea aceea am rămas citeva zile. În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății lîngă rîu, unde credeam că se află un loc de rugăciune" (Fapte 16,12-13). Aici nu este vorba de conducerea unui serviciu divin în sinagogă, ci pur și simplu de un loc de rugăciune lîngă rîu. Faptul că era un loc unde se rugau de obicei, arată că această adunare în Sabat nu era prima de acest fel ținută acolo. De fapt biserica din Filipii căreia Pavel îi și scrie o epistolă, și-a avut originea într-un nucleu de păzitori credincioși ai Sabatului.

Ce se mai poate cunoaște despre această sărbătoare în timpurile de după apostoli?

Îată citeva fapte:

Un cunoscut autor latin pe nume Pliniu cel Tânăr care a slujit în calitate de consul roman al împăratului Traian, probabil între anii 100 și 113 iar ulterior ca guvernator al Bitiniei din Asia Mică, a cerut Împăratului un sfat pentru a ști cum să procedeze cu creștinii acuzați în fața autorității pentru credința și practica lor religioasă. În scrisoarea lui el redă comportarea lor astfel: „...toată înovăția și rățacirea lor este că au obiceiul de a se aduna într-o anumită zi, înainte de ivirea zorilor pentru a cînta în versuri un imn al lui Hristos ca Dumnezeu și se leagă printr-un jurămint solemn să nu facă nici o faptă rea, să nu se dedea la înșelătorii, la furt sau la adulter, să nu spună cuvinte neadevărate, să nu dezamăgească pe nimeni din aceia care se și-au pus încrederea în ei". Scrisoarea lui Pliniu descoperă că în vremea aceea creștinii se adunau într-o anumită zi stabilită, iar votul de a nu săvîrși nici o faptă infamantă, arată credința lor că Cele Zece Porunci îi uneau ca urmași ai lui Hristos.

Ca urmare a înăbușirii de către Împăratul Traian a revoltei iudeilor din Egipt, Cipru, Cirene și Mesopotamia, ura contra lor a crescut și mai mult. De fapt foarte puțini Iudei au supraviețuit. Aproximativ 380.000 au pierit în lupte și atacuri și mulți alții au pierit de foame boli și foc. În felul acesta a fost pusă înăuntru Iudeea. Tuturor Iudeilor le-a fost interzis să mai meargă la Ierusalim sub pedeapsa cu moartea. Teritoriul lui a fost arat, și o cetate păgînă cu numele Aelia Capitolus a fost clădită pe acel loc.

Un edict imperial împotriva iudeilor de pretudineni le interzicea să mai studieze Tora. Ordinația rabinilor, circumciziunea și alte rînduiri religioase ale Iudeilor au fost interzise sub pedeapsa cu moartea. Decretul stabilea nu numai că nu mai trebuie să păzească Sabatul, ci chiar trebuie să calce Sabatul.

Filozoful păgîn Marcion, nu a respins cu totul păzirea Sabatului, dar o proclamă ca „zi de post”, spune Epifaniu. Atitudinea lui Marcion față de păzirea Sabatului descoperă clar că ziua a șaptea era păzită de creștinii acelor zile.

Polycarp de Smirna, a fost unul dintre cei mai apreciați conducători ai bisericii din sec. II. El a fost episcop în timpul domniei lui Traian și contemporan cu Pliniu cel Tânăr, Ireneu, episcop de Lyon care l-a cunoscut foarte bine, scrie despre el: „Polycarp, nu numai că a fost înstruit de către apostoli și a discutat cu mulți care au văzut pe Hristos, dar a fost hotărît de către apostoli să fie episcop în Smirna, și într-o zi de Sabat a primit el supravegherea acestei biserici”.

Scritorul latin Tertulian, în Apologia sa, amintește despre Iudeii care ascultă în Sabat Sfînta Scriptură. În continuare el amintește că creștinii din vremea lui nu erau de acord cu Iudeii privind la păzirea Sabatului, dar adaugă că „Legea lui Dumnezeu poruncește venerarea Sabatului”.

Sinodul de la Elvira — Spania, ținut în anul 305 a stabilit în canonul 26 ca să fie corectată greșala prin care ziua de Sabat să fie sârbătorită prin post: iar Socrate un istoric bisericesc, pentru cîțiva ani contemporan cu Ieronim (420) scrie că deși aproape toate bisericile din lume celebrau Sfintele taine în ziua de Sabat în fiecare săptămînă, totuși creștinii din Alexandria și Roma, după o veche tradiție, au încetat să mai facă acest lucru”.

De altfel sînt puțini aceia care știu că Sabatul a dăinuit și a fost ținut de biserica răsăriteană, încă trei sute de ani după suferințele Domnului.

În secolul al V-lea Sozomen ne arată în istoria sa bisericească că „Oamenii din Constantinopol și din diferite alte orașe se adunau la un loc atît în Sabat cît și în ziua următoare; la Roma însă și la Alexandria obiceiul acesta nu e ținut”.

Papa Grigore cel Mare în sec.VII, dojenește într-o scrisoare pe aceia care în Roma respectau ziua Sabatului: „Am aflat că oarecare oameni cu mintea sucită opresc orice lucru în Sabat”.

În anul 1054 trimișii Papei erau chemați să discute la Constantinopol cu Nicetas, socotit „cel mai învățat bărbat din timpul său în Orient”, cum îl caracterizează un scriitor. Acesta susține printre altele părerea că Sabatul trebuie sfîntit.

Locuitorii Scoției nordice care formau vechea biserică întemeiată de Columba și urmașii lui, serbau Sabatul în sec. XI. Istoricul englez Skene spune: „Păreau că urmează

un obicei ale cărui norme se găseau în bisericile minăstirești ale Irlandei. Potrivit acestuia ei țineau Simbăta ca zi de repaus, în care se odihneau de toate lucrările lor”.

Printre numeroasele grupe religioase ale Europei de Sud și din văile Alpiilor în sec. XI—XIV erau unele care recunoșteau și trăiau adevărul despre Sabat. Cronicarul Goldatus spune despre acestea: „Ei se numeau Insabatati, nu pentru că erau circumciși ci pentru că țineau Simbăta.”

În secolele 16 și 17 în primele timpuri ale Reformei, Moravia a fost locul în care mulți credincioși serbau Sabatul. În această vreme găsim păzitori ai Sabatului în Boemia, în Polonia și în Silezia; de asemenea în Olanda, în Nordul Germaniei, în Franța și chiar în Anglia.

Prin anul 1670 într-o scrisoare a unui anume Edward Stenet se găsește următorul pasaj: „Aici în Anglia se găsece nouă sau zece comunități care serbează Sabatul, precum și un număr de ucenici răspîndiți”.

Oameni care să țină Sabatul s-au mai găsit și în Transilvania, Rusia și în multe alte locuri în care cercetarea Scripturilor a preocupat pe oameni.

În Europa ca și în Anglia, Bapțiștii Sabatarieni își trag moștenirea lor spirituală de la Mișcarea Anabapțiștă din timpul Reformatiunii pentru că mulți dintre Anabapțiști au păzit ziua a șaptea. Mulți cercetători conștiincioși ai independenței în timpul domniei reginei Elisabeta (1558 — 1605) au apărut ziua a șaptea, iar în anul 1552 mulți englezi erau cunoscuți ca sabatarieni.

Începînd cu luna decembrie 1671, împreună cu alte cîteva familii bapțiște, au format prima biserică Bapțiștă de ziua a șaptea pe continentul Nord-American. În anul 1801 circa 20 de biserici și așezăminte s-au constituit în Conferința Generală Bapțiștă de ziua a șaptea cu un număr de 1033 de membri.

În anii dinaintea anului 1844, Bapțiștii de ziua a șaptea au privit cu aprobare predicarea milerită cu privire la apropiata revenire a Domnului și au căutat să împărtășească cu Adventiștii convingerea lor cu privire la Sabat. Conducătorii mileriști însă respingeau orice îndepărtare a atenției de la a doua venire, la Sabat, pe care îl socoteau o parte mai puțin importantă. Ca urmare a acestei situații, puțini Bapțiști de ziua a șaptea au îmbrățișat solia adventă la anul 1844.

Într-o duminică dimineața a anului 1844 Frederick Wheeler, un pastor adventist al cărui district cuprindea și biserica creștină din Washington, conducea un serviciu divin. În adunare se afla și o femeie de vîrstă mijlocie cu numele de Rachel Oakes (mai tirziu Preston). Într-o conversație cu Wheeler, această femeie a mărturisit credința ei, asemănătoare cu aceea a bapțiștilor de ziua a șaptea și anume că ziua a șaptea a săptămînii era

Sabatul biblic. Cîteva săptămîni mai tirziu, pastorul Wheeler a ținut primul Sabat și în aceeași zi de martie a predicat un subiect cu privire la Sabat. Mulți dintre enoriașii au urmat exemplul lui și în cele din urmă Rachel Oakes Preston a devenit adventistă. Pastorul Wheeler a fost primul adventist care a păzit sabatul zilei a șaptea, iar Rachel Preston a fost prima păzitoare a Sabatului care a devenit adventistă. Adventiștii de ziua a șaptea sînt fericiți să recunoască îndatorirea lor față de Bapțiștii de ziua a șaptea pentru această lumină deosebită a credinței adventiste.

Începînd cu apariția în anul 1850 a revistei Review and Herald s-au publicat o serie de articole în care se atrăgea atenția asupra acestui adevăr și James White, J.N. Andrews și Joseph Bates au fost aceia care au recomandat cu căldură studiarea cu atenție a materialelor publicate de Bapțiștii de Ziua a șaptea privitoare la Sabat, și acceptarea zilei a șaptea a săptămînii ca zi de odihnă și de cult religios.

Este vrednic de reținut faptul că în patria noastră. Sabatul a fost respectat pentru prima oară nu de către adventiștii de ziua a șaptea. Timp de aproape trei secole, începînd cu anul 1588 în Transilvania, s-a menținut o mișcare religioasă independentă sabatariană.

Printre figurile cele mai proeminente ale acestei grupe de credincioși găsim pe Eossi András Intemeietorul ei, Pechy Simon, prim cancelar al Transilvaniei și bărbat de stat de importanță continentală, care dă o formă de organizare Cultului ai cărui membri se cifrează în acest timp la 15—20.000 grupați în 32 de comunități, răspîndite în județele Mureș, Harghita, Cluj.

Timp de 280 de ani Sabatarienii din Bezid (Odorhei) și-au trăit viața lor de credință pînă în anul 1868, cînd sub imperiul forței, au aderat la Cultul mozaic, care le-a oferit o ocrotire legală. Peste numai doi ani în 1870 a sosit solia adventă la noi prin mesagerul ei pastorul polonez Czechowsky.

Familia inginerului Toma Aslan din Pitești este prima familie păzitoare a Sabatului împreună cu o mică grupă de credincioși adventiști, ca roade ale activității misionare a lui Czechowsky.

Ulterior această convingere religioasă s-a răspîndit în toată țara ducînd pînă la urmă la formarea și organizarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care are în învățatura ei religioasă principiul că ziua a șaptea a săptămînii este Ziua Domnului.

Atît mărturia Sfintelor Scripturi cît și a literaturii iudaice și creștine, arată că marea majoritate a poporului lui Dumnezeu a socotit Sabatul ca fiind o zi deosebită în săptămînă.

Niciodată Sabatul n-a aparținut Israeliților sau oricărui alt popor din vremurile vechi; el nu aparține

(continuare în pag. 20-a)

Cu un cuget curat

Pastor

Moldovan Ioan
Consilier Uniunea A. Z. S.

Fericit este acela care totdeauna are cugetul curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. În cele ce urmează voi cita din Sfânta Scriptură câteva texte — relatări — cu privire la cugetul, conștiința, omului.

„De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. Faptele 24, 16.

„Ținta porucii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun”. 1 Tim. 1,5

„Să păstrezi credința și un cuget curat”. 1 Tim. 1,19

„Mulțumesc lui Dumnezeu, Căruia îi slujesc cu un cuget curat.” 2 Tim. 1,3

„Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte... să fiți supuși nu numai de frica pedepsei ci și din îndemnul cugetului.” Rom. 13,15

„Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău.” Evrei 10,22.

„Și cugetul lor, care este slab, este întinat.” 1 Corinteni 8,7.

„Abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roș în însuși cugetul lor.” 1 Timotei 4,2.

Din textele citate mai sus reiese clar că poate fi: „cuget curat, cuget bun, cuget slab, cuget infierat și cuget rău.” Cugetul bun și curat are o permanentă legătură, prin credință, între individ și Dumnezeu și între individ și semenul său. Să studiem în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu și să vedem, care sînt motivele care afectează în așa măsură cugetul ca el să devină slab, infierat și rău.

După cum sistemul nervos are un rol însemnat în organismul omului și fără acesta nu ne putem închipui viața, la fel, fără un cuget bun și curat viața nu mai are sens.

Un cuget slab, un sistem nervos slab este continuu expus excitațiilor și diferitelor îmbolnăviri în ce privește viața de credință. Aceștia sînt totdeauna neliniștiți și tulbură liniștea și pacea altora.

Un cuget rău sau infierat, un sistem nervos paralizat, este cugetul contaminat din cauza învățăturilor fanatice, extremiste, demonice, care nu sînt în armonie cu învățăturile sănătoase, cu învățăturile Sfîntelor Scripturi.

Acela care va călca în afara hotarelor principiul sfînt: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine

însuși”, va păcătuî împotriva cugetului său și asemenea lui Cain în neliniștea sa sufletească, el va zice: „Eu trebuie să mă ascund de fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pămînt.” Geneza 4,14. Căci „oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viață veșnică rămînînd în el.” 1 Ioan 3,15. Un astfel de om are cugetul rău și neliniștit și este incontinuu agitat. El va spune răului bine, și bine-lui rău, întunericii lumină și lumina o va numi întuneric. Va da în loc de dulcețată, amarăciune și amarăciune în loc de dulcețată. Isaia 5,20. Duhul urei și al răzbunării a luat loc pentru prima oară în inima lui Satana. Ura l-a făcut să ducă la moarte pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine nutrește răutate sau lipsă de amabilitate în inima sa, are același duh rău și rezultatul acestuia va fi moartea.

Nu poate avea cugetul curat și împăcat acela care pe căi nedrepte își însușește lucruri care nu-i aparțin.

Nu poate avea cugetul curat și conștiința împăcată, acela care se lasă ispitit, mormit și dus cu privirea și gîndul la lucruri păcătoase prin care va călca porunca a șaptea. Cînd gîndul cel rău este cuibărit și nutrit în inimă, oricît de acuns ar fi el, aceasta arată că păcatul stăpînește acolo. Sufletul este plin de fier amar și prins în lanțurile fărădelegii. Acela care găsește plăcere în a privi scene murdare, care se dedă la gînduri urite, poate fi ușor atras la păcat cu toată povara lui de rușine și chiruri sfîșietoare. Ce cugetă omul în inima sa aceea este. Isus zice: „Dar eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca să o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui”. Matei 5,28. O privire păcătoasă va întina conștiința și va păta sufletul. Iosif cînd a fost ispitit, a biruit ispita, zicînd: „Cum aș putea face un rău așa de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Biruind ispita, el a rămas cu un cuget bun, cu conștiința curată și împăcată. Asociații dubioase, relații care dau loc la bănuiele și la presupuneri rele și orice aparență rea nu trebuie considerate ca glume printre cei ce zic că sînt urmași ai lui Hristos și copii ai lui Dumnezeu. Creștinii adevărați vor exercita o influență ziditoare și înălțătoare în favoarea curăției și a dreptății. Ei vor da pe față

amabilitatea care niciodată nu va degenera în ușurăte; o seriozitate care niciodată nu ajunge la pesimism; o cordialitate, care niciodată nu admite familiarități și o curăție de vorbire care niciodată nu se va cobori la vulgarități. Satana cunoaște bine slăbiciunile omenești pentru că a studiat mii de ani punctele slabe ale omului. În curs de multe generații, el s-a silit să doboare chiar și pe cei mai tari, pe fruntașii din Israel, prin aceleași ispite prin care a obținut rezultate la Baal-Peor. În tot cursul veacurilor s-au văzut aruncate la țărni epave de caractere care au suferit naufragiu, lăsîndu-se izbite de stîncile dedării la poftele sensuale.

Nu poate avea cugetul curat și împăcat acela care „știe să facă binele și nu-l face.” Iacov 4,17. Acest soi de păcate este rezultatul neglijenței: neglijență în serviciu, neglijență în îndatoririle față de familie, neglijență și indiferență față de lucrurile sfînte, neglijență și superficialitate în comuniunea cu Dumnezeu prin meditație și rugăciune, neglijarea trăirii unei vieți spirituale. Toate acestea vor afecta cugetul cel bun, conștiința curată, și va avea repercursiuni asupra trăirii unei vieți fericite de creștin.

Un cuvînt de încurajare celui descurajat, o mină de ajutor celui doborît și în nevoie, datorită de toate zilele împlinită cu credincioșie, cu voie bună și tragere de de inimă, a trăi în pace și în bună armonie cu Dumnezeu și cu oamenii, a avea întotdeauna un cuget bun și o conștiință împăcată, însemnează adevărată bucurie și fericire. Mîntuitorul, într-una din pildele Sale, ne vorbește despre cele trei persoane care au trecut pe lângă cel jefuit de tîlhari, bătut, rînit și lăsat pe drum aproape mort. Din pildă cunoaștem că atît levitul cît și preotul au trecut pe lângă acesta, l-au văzut, dar fără să-i dea o mină de ajutor. Apoi a trecut pe acolo al treilea — un samaritean — care văzîndu-l pe omul nenorocit, i s-a făcut milă de el, i-a spălat rănile, le-a legat, l-a ridicat și l-a pus pe animalul său, ducîndu-l pînă la un han și acolo l-a dat în grija hangiuului zicîndu-i: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.” Luca 10,35. Seara cînd cei trei — levitul, preotul și samariteanul — s-au culcat, care dintre ei avea conștiința împăca-

să? Care din ei a avut un somn odihnitor? Care din cei trei a fost mai fericit? Care a avut mai multă bucurie și satisfacție sufletească? Fără îndoială că samari-teanul care a știut să facă binele și l-a și făcut.

Cît de minunată este învățătura aceasta pentru noi! Isus Hristos, Mîntuitorul, a venit, ne-a găsit căzuți în mocirla fărâdelegilor noastre, Răniți fiind și batjocoriți de vrăjmașul nostru Satana, Hristos S-a aplecat spre noi, pentru că l-a fost milă de noi. El ne-a ridicat, ne-a spălat rănile cu sîngele Său prețios ce a curs pe Golgota, ne-a legat rănile și ne-a dat în grija Bisericii Sale pînă Se va întoarce, așa cum ne-a promis. Ce mîntuire minunată! Ce bucurie pentru noi și pentru cerul întreg! El nu a fost indiferent față de durerile noastre, ci mai degrabă a luat asupra-Și păcatele, suferințele și durerea noastră, ca noi prin „rănile Lui să fim tămăduiți!“ Mîntuitorul nu a neglijat pe nimeni și nu a pierdut nici un moment din timpul atît de necesar mîntuirii noastre. El a avut întotdeauna conștiința împăcată în ce privește legăturile Sale cu Tatăl și cu omenirea. Cine ar putea fi indiferent față de o mîntuire atît de minunată? Să urmărim exemplul Lui. „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți.“ Ioan 13,17. Să privim la Isus Hristos și să cugetăm la următoarele întrebări pentru cercetare de sine:

Poți avea cugetul curat și conștiința împăcată, cînd tu știi că ești supărat pe fratele tău și că de ani de zile îl urăști?

Poți avea cugetul curat și conștiința împăcată, cînd știi că inima ta nu este sfințită prin adevăr și că privirile și gîndurile tale își găsesc plăcerea în lucruri dubioase și păcătoase?

Poți avea conștiința împăcată și cugetul curat, cînd ai fost neglijent față de tine însuși, față de familia ta, față de obligația ta la locul tău de muncă?

Poți avea cugetul curat și conștiința împăcată, cînd știi că ți-ai însușit lucruri care nu-ți aparțin?

Poți avea cugetul curat și conștiința împăcată, cînd știi că nu ai împlinit cuvîntul Domnului Hristos: „dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu?“

Nu te mustră conștiința pentru nenumăratele ocazii — care nu se mai întorc — cînd puteai face bine și nu ai făcut?

Nu te mustră conștiința cînd tu zici una și faci alta, știind că aceasta nu este altceva decît fățarnicie și autoînșelare?

Noaptea tirziu, un om a fost trezit din somn de lătratul neîntrerupt al cîinelui său. S-a sculat, a certat cîinele și apoi s-a culcat. Cîinele nu a încetat de a lătra. S-a sculat a doua oară, a privit în jurul casei, și-a certat cîinele și s-a culcat iarăși. Cîinele

lătra însă fără încetare. Omul foarte supărat, s-a sculat și a omorît cîinele, apoi s-a culcat și a doarmă liniștit. După aceasta, hoții care au fost ascunși în timp ce-și omora cîinele au putut opera fără a mai fi stingeriți. Stăpînul casei, dimineața cînd s-a sculat și-a dat seama de tot ce s-a întimplat în noaptea aceea. La fel fac toți aceia care își calcă pe conștiință ca să poată dormi liniștiți în păcat. Odată, cînd se vor trezi își vor da seama de răul pe care și l-au făcut ei înșiși.

Cînd păcătosul are muștrări de conștiință, va veni la Mîntuitorul, se va umili și va recunoaște vina, va experimenta iertarea păcatelor sale și va fi gata să repare totul asemenea lui Zacheu, în prezența lui Isus. Cugetul lui va fi curățit, conștiința împăcată, iar el se va bucura în Domnul și va avea adevărata fericire. Cînd păcătosul, în loc să se întoarcă la Dumnezeu, își va calca pe conștiință ca să facă răul, atunci inima lui se va împietri, iar el se va împotrivi tuturor apelurilor călduroase ale Duhului Sfînt.

La Isus au adus o femeie vinovată de călcarea poruncii a șaptea și l-au spus: „Moise în lege ne-a poruncit să ucidem cu pietre astfel de femei. Tu ce zici? Isus le-a răspuns: „Cine dintre voi este fără de păcat, să arunce cel dintîi cu piatra în ea... Cînd au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară unul cîte unul, începînd de la cei mai bătrîni la cei din urmă.“ Ioan 8,3 — 9. Cuvîntul zice că au fost „muștrați de cugetul lor“ și că au „plecat unul cîte unul“. De ce au plecat? De ce nu au rămas în prezența Aceluia care cunoștea totul și voia să-i scape de muștrările de conștiință? De ce au plecat cu un cuget rău, cu o conștiință încărcată cînd aveau ocazia să scape de aceasta? De ce nu au vrut o inimă curată, deoarece ei au avut ocazia de aur pentru aceasta? La fel a făcut și Iuda atunci cînd conștiința lui pătată s-a trezit. În loc să caute refugiu la Isus și să scape de conștiința lui încărcată, el s-a dus și s-a spînzurat. Nu există om a cărui conștiință adormită, pătată, împovărată, să nu se trezească odată la realitate.

Iată calea umilinței, a răspunsului la apelurile călduroase ale Duhului Sfînt, pentru a scăpa de remușcări și muștrări de conștiință și de a primi un cuget curat și o conștiință împăcată; „Cîtă vreme am făcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmte. Mî se usca vlagă cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărâdelegea. Am zis: Îmi voi mărturisi Domnului fărâdelegea! Și Tu ai iertat vina păcatului meu... De aceea orice om

evlavios să se roage Ție la vremea potrivită.“ Psalmul 32,3—6.

Isus cheamă pe toți cei ce au muștrări de conștiință. El zice: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre“. Isus ne cheamă să venim la El. În El și prin El vom primi spiritul de smerenie și blîndețe. El a fost „făcut Domn și Mîntuitor ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor“. Fapte 5,31. „Nu stă în puterea noastră de a arăta o căință adevărată. Ea se dobîndește numai prin Isus Hristos, Care S-a suiat în înălțime și a dat daruri oamenilor... Pocăința înseamnă o adîncă părere de rău, de păcatele săvîrșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța de tot la păcate, pînă ce nu vom ajunge să simțim păcătoșenia noastră și să ne scribim în totul de ele. Pînă ce nu ne vom întoarce de la ele cu toată inima, pînă atunci nu se va produce adevărata schimbare în viața noastră.“

„Feriți-vă de o îndelungată așteptare. Nu aminați de fel lucrarea de părăsire și lepădare a păcatelor voastre și căutați degrabă curățirea inimii voastre prin Isus Hristos. În aceasta au greșit mii și mii, spre propria lor pierzare veșnică. Nu vreau să stăruiesc mult asupra scurtimii și nesiguranței vieții; dar există o teribilă primejdie prea puțin înțeleasă. — de a amina ascultarea de vocea Duhului Sfînt și a alege tot viața trăită în păcate, căci de fapt din cauza aceasta se produce amînarea. Dar păcatul, oricît de mic ar fi considerat, nu poate fi îngăduit decît cu primejdia pierderii vieții veșnice. Păcatul pe care nu-l vom birui, acela ne va birui pe noi și ne va atrage distrugerea veșnică.

Toți cei ce simțim în inima noastră dorul după lucruri mai bune decît acelea pe care ni le oferă ispita și păcatul, să recunoaștem că această dorință lăuntrică a inimii este vocea lui Dumnezeu către sufletul nostru. Să-L rugăm ca El să ne descopere pe Hristos cu nemărginita Lui iubire, bunătate și desăvîrșita-L curățire.

Viața Mîntuitorului este un exemplu desăvîrșit în ce privește trăirea principiului Legii lui Dumnezeu: „Iubește pe Domnul Dumnezeu tău mai presus de orice și iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Bunătate și iubire dezinteresată, aceasta a fost viața Mîntuitorului. Cînd privim la El și cînd lumina Lui va cădea asupra-ne atunci înțelegem păcătoșenia noastră, atunci vom dori să trăim viața Lui curată și atunci vom avea cugetul curat, conștiința împăcată și liniștită.

„De aceea mă silesc să am totdeauna cugetul curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor!“

Jentru început este necesară o prezentare scurtă și generală a originii și finalității jertfelor. Dumnezeu însuși pe Adam cum să aducă prima jertfă. Jertfa era o practică ce avea multiple semnificații:

a) un indicator către jertfa cea mare a Domnului Hristos;

b) un mijloc pedagogic, intuitiv de învățare a modului răscum-părării celui păcătos;

c) o cale de a stărni și inspira repulsie, ură și împotrivire față de păcat.

Raportul jertfelor vechi-testamentale față de opera de la Golgota este ca acela al fotografiei față de ființa reală sau al umbrei față de realitate. Jertfa în sine nu putea mântui. Nicei măcar viața unui inger nu era suficientă pentru mântuirea păcătosului. Numai cineva egal cu Dumnezeu, egal cu Legea călcată, putea să corespundă acestui scop, iar această unică Ființă era Isus Hristos.

Cuvântul Scripturilor abundă în menționarea jertfelor din domeniul spiritual, aceste jertfe fiind mult prețuite de Dumnezeu:

a) **duh zdrobit**, „jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit (Psalmul 51, 17 pr. p.).

b) **mulțumiri**, „adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri....“ (Psalmul 40, 14).

c) **muzica vocală**, „Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bună-voință și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre“ (Osea 14, 2), sau **cea instrumentală**, „voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trîmbiței, voi cînta și voi lăuda pe Domnul“ (Psalmul 27,6).

d) **binefacerea și dărnicia**, „să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acesta îi plac“. Evrei 13,16;

e) **consacrarea personală absolută**, „căci eu sînt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și elipa plecării mele este aproape“ 2. Timotei 4,6.

f) **roadele lucrării evanghelice**, „îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca Neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfînt“ Romani 15, 16.

Jertfa completă și valabilă în-bina două aspecte:

— **jertfa animală** propriu-zisă, adică latura formală: animalul era ales, adus; se mărturiseau păcatele punîndu-se mîinile pe capul său, apoi era junghiat și ars pe altar;

— **jertfa intrinsecă**, adică latura spirituală, lăuntrică, devoțională, însemnînd eliberarea sinceră de păcat sub toate formele sale, fără rezerve, îndreptarea tuturor faptelor și predarea deplină în slujba lui Dumnezeu.

Prin urmare, o lucrare cu animalul de jertfă, și alta cu păca-tul; prima reprezentînd un mijloc, cealaltă — un scop. Regretabil era faptul că se avea de multe

MAI MULT

ori în vedere numai prima parte, și aceea în mod defectuos, în loc de serviciu divin cu efecte înobilatoare și mîntuitoare, totul se reducea la un masacru. Dar numai sacrificarea animalului, lipsită de orice implicații spirituale pozitive asupra omensului, la chiar însoțită de păcate în spe-ranța că pot fi mușamalizate prin jertfirea animalului, era jertfa de care Dumnezeu nu avea plăcere. Ea nu conta deloc. Era nu numai inutilă, ci chiar un păcat, o uriciune înaintea Domnului, o ofensă. În psalmul 109,7 se spune: „Cînd va fi judecat, să fie găsit vinovat și rugăciunea lui să treacă drept un păcat“.

În limbajul biblic termenul **jertfă** are un înțeles mai larg, depășind limitele inițiale cu privire la sacrificiile animale. Jertfă devine, prin asimilare, așa cum am văzut, un dar în bani, un efort pentru o cauză sfîntă, o rugăciune, o cîntare, o consacrare. Orice act de renunțare în scopul apropierii sau servirii lui Dumnezeu, este privit ca jertfă.

Să observăm mai departe jertfele care nu puteau fi permise, fiind o uriciune înaintea Domnului. Întîlnim mai întîi cazul lui Cain: „Cain a adus Domnului o jertfă de mîncare din roadele pămîntului. Spre Cain și spre jertfa lui, Dumnezeu n-a privit cu plăcere. Cain s-a miniat foarte tare și i s-a posomorit fața“ Gen. 4, 3,5. Fariseul se ruga la Templu și rugăciunea lui era o înșirare de merite în comparație cu vameșul. De aceea el nu se întoarce acasă socotit neprihănit. Luca 18, 9-12,14. „Au adus pe Isus de la Caiafa în odaia de judecată: era dimineața. Ei n-au intrat în odaia de judecată, ca să nu se spurce și să poată minca Paștele“ Ioan 18, 28. Pierzîndu-și răbdarea în așteptarea lui Samuel, împăratul Saul a adus el însuși jertfa arderii de tot, fără a avea dreptul acesta. 1 Sam. 13, 8-10,13. Nadab și Abihu au adus înaintea Domnului foc străin, faptă care a determinat pieirea lor imediată. Lev. 10, 1,2. Fiii lui Eli pingăreau jertfele prin nesocotire și silnicie. 1 Sam. 2, 12-17. Aaron a făcut poporului un vițel turnat, pentru care „a zidit un altar și a strigat: Mîine va fi o sîrbătoare în cinstea Domnului! A doua zi s-au sculat dis-de-dimineață și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire“ Exod 32, 3-6.

Domnul spunea prin profetul Isaia: „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre? Sînt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor. Nu mai aduceți daruri de mîncare nefolositoare, căci Mi-e scîrbă de tă-

mîie! Nu pot să văd nelegiuirea unită cu sîrbătoarea!“ Isaia 1: 11,13. Iar prin Maleahi: „Aduceți ce este furat, șchiop sau betag; iată darurile de mîncare pe care le aduceți!“ (Maleahi 1, 13). Solomon constată că „jertfa celor răi e o scîrbă înaintea Domnului, cu cît mai mult cînd o aduc cu gînduri nelegiuite“ Prov. 21, 27. Jertfa nu e compatibilă cu refuzul de a asculta de Legea lui Dumnezeu: „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scîrbă“ Prov. 28, 9. În același sens se exprimă Domnul cu amărăciune cînd e vorba de post: „... în ziua postului vostru vă lăsați în voia pornirilor voastre și asupriți pe simbrășii voștri“ Isaia 58, 3 u.p. Cu deosebită luciditate demască profetul Maleahi această amestecare a pietății cu opresiunea: „Iată acum ce mai faceți: acoperiți cu lacrimi altarul Domnului, cu plînsuri și gemete, așa încît El nu mai caută la darurile de mîncare și nu mai poate primi nimic din mîinile voastre“ Maleahi 2, 13. Mîntuitorul Isus Hristos acuză pe Fariseii timpului Său: „Vai de voi, Fariseilor! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din iută și din toate zarzavaturile și dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu; pe acestea trebuie să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute!“ Luca 11, 42. Iată alte aspecte ale jertfei! Care mai de care mai aparte și interesante! Cum să primească Dumnezeu asemenea sacrificii?

Să ne angajăm acum în studierea virtuților despre care s-a afirmat în Sfînta Scriptură că prețuiesc mai mult decît jertfele. Rețînîndu-le mai întîi textual, le vom stabili în continuare motivațiile, raportîndu-le permanent la viața copiilor lui Dumnezeu.

1. **Matei 9, 13** „Duceți-vă de învățați ce înseamnă: 'Milă voiesc iar nu jertfă'. Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți ci pe cei păcătoși“. Mîntuitorul e invitat de Matei la un ospăț. O mulțime de vameși și păcătoși iau parte la masă. Acești oameni disprețuți, acești „paria ai lumii iudaice“ sînt fericiți să se poată bucura de atenția Marelui Învățător. Mîntuitorul vine cu toată voioșia, ca să ofere pîinea vieții acestor oameni lepădați și osîndiți de societate. El a venit „să caute și să mîntuiască ce era pierdut“ (; Luca 19, 10), căci „nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi“. Acești suferinzi care fuseseră victime ale Satanei treziseră mila Marelui Medic, iar El se ocupa acum de recuperarea lor morală. Fariseii n-au văzut cu ochi buni lucrul acesta și au cri-

DECIT JERTFELE

ticat pe Isus față de ucenicii Lui. Drept urmare, Hristos a demascat ura lor sârbatică față de acești oameni sârmani. Arătând zădărnicia riturilor reci, pe care ei le ridicau mai presus de orice, Hristos le arată marea lor lipsă: „Duceți-vă de învățați ce înseamnă: milă voiesc, iar nu jertfă“. Mila față de cei sârmani, față de cei bolnavi, față de cei ce se zbat în mizeria patimilor și strigă disperată după ajutor, e lucrul cel mai de seamă pe care Dumnezeu îl așteaptă din partea noastră. El, căruia I-a fost milă de locuitorii căiți ai Ninivei, care a compătimit noroadele ce erau „ca o turmă fără păstor“, El, care nu putea trece nepăsător pe lângă un caz disperat, care din milă adâncă pentru planeta noastră a coborât în abis spre a salva, a ridicat la Golgota un monument etern milei. Acolo, dreptatea imuabilă a Legii lui Dumnezeu s-a întâlnit cu mila expiratoare. Isus a zis: „Fericite de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă“ Matei 5, 7. Robul nemilostiv e trimis pe mîna chinuitorilor. Lui i se pune usturătoare întrebare: „Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?“ Matei 18, 33. Iar Iacob deplănu: „Judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruiește judecata“ Iacob 2, 13.

2. Osea 6, 6 p.p. „Căci bunătate voiesc, nu jertfe“. Nici bunătatea nu poate fi înlocuită prin jertfe. Nici un sistem teologic sau ceremonial nu-i poate sta alături. Rod veritabil al Duhului Sfînt (Gal. 5, 22), ea e o trăsătură a caracterului lui Dumnezeu atît de frumos înfățișat înaintea lui Moise. Exod 34,6. În psalmul 36,5 citim: „Bunătatea Ta, Doamne, ajunge pînă la ceruri“. Bunătatea sau îndurarea Lui durează în veți; acestea e motto-ul multor psalmi și refrenul fiecărui vers din psalmul 136. De patru ori răsună în Psalmul 107 cuvintele: „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!“ Omul se străduiește să se prezinte semenilor săi cu un exterior cît mai plăcut, purtînd adesea podoabe, care să-l facă distins și să-i confere o notă de superioritate. Sau îi place să-și etaleze talentele și cunoștințele, puterea și frumusețea, pentru aprecieri și aplauze. Dar, de fapt, „ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui“. Prov. 19, 22. Dintr-un caracter creștin, bunătatea nu se poate elimina. Contrariul ei este răutatea. Se spune despre antedeluvieni că „răutatea lor era mare pe pămînt“ (Gen. 6, 5), iar despre locuitorii Sodo-

mei că „erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului“ Gen. 13, 13. În rugăciunea domnească, Satana e numit „cel rău“ și ne rugăm să fim izbăviți de el. Răutatea e natura Satanei și motivul tuturor acțiunilor lui. Astfel se observă uriașul antagonism dintre bunătatea nesfîrșită a lui Dumnezeu și răutatea implacabilă a vrăjmașului. Oamenii vor semăna fie lui Dumnezeu, îmbrăcîndu-se cu o reală bunătate, fie adversarului, care se străduiește să imprime în om chipul răutății lui. De aceea Dumnezeu afirmă: „Bunătate voiesc nu jertfe“. Orice formă de cult devine practic nulă, dacă ea nu e inspirată și însoțită de bunătate, de expresia caracterului lui Dumnezeu, întipărită pe veți în caracterul uman.

3. Același text din cartea lui Osea 6, 6 u.p., ne spune: „voiesc... cunoștință de Dumnezeu mai mult decît arderi de tot“. Nu e vorba aici de teologia dogmatică, prin care se expun tezele fundamentale privind ființa lui Dumnezeu: existența Sa veșnică, nepuțința cunoașterii naturii Sale, puterea și activitatea creatoare, prerogativele și caracterul Său, raporturile Sale cu ființele create, adevărul Trinității, etc. Sînt și acestea note ce constituie cunoașterea de Dumnezeu. El poate fi cunoscut prin conștiința umană (Rom. 1, 19), prin natura materială (Rom. 1, 20), prin Cuvîntul scris și, în gradul cel mai înalt, prin Cuvîntul întrupat: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“ Ioan 1, 18.

Dar, ceea ce depășește, potrivit textului, valoarea arderilor de tot, este teoria sacră despre Divinitate, cu toată importanța acestei culturi. Osea merge mai departe. El pune problema ignorată a personalei cunoașteri de Dumnezeu, în sensul experienței lăuntrice, al contactului viu și neîntrerupt cu El; prin aceste cuvinte e pusă în valoare importanța primordială a comuniunii spirituale cu Dumnezeu din necesitate, din sete, din dragoste. N-o pot înlocui arderile de tot. Cultura enciclopedică despre religie, posedarea datelor acumulate în sute de mii de volume teologice nu vor aduce sufletului ceea ce el poate găsi numai inspirînd pururi oxigenul iubirii dumnezeiești. Aici e marea greșeală. Ceea ce trebuie să conducă la Dumnezeu devine Dumnezeu și ne împiedică să ajungem la El. Mijlocul devine scop și înghite totul.

Un fapt cu totul grav e raportat în 1 Sam. 2, 3,12: „Acolo se aflau cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, preoți ai Domnului. Fiii

lui Eli erau niște oameni răi. Nu cunoșteau pe Domnul“. E teribil să aflăm că doi „preoți ai Domnului“ — „nu cunoșteau pe Domnul“. Deși stăpîni firești, pe normele teoretice și practice ale serviciilor de la tabernacol, care constituiau cultul divin, ei nu cunoșteau pe Dumnezeu. Erău străini de Dumnezeu, departe de El. Cu Biblia în mînă poți fi adversar înverșunat al lui Dumnezeu. Un aspect de seamă al cunoașterii de Dumnezeu e menționat de Ieremia în cap. 22,16: „Judeca pricina săracului și a celui lipsit, și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște? zice Domnul“. Spiritul de cinste, echitate și umanism reprezintă o probă evidentă a cunoașterii de Dumnezeu.

În Osea 6,3 sîntem invitați: „Să cunoaștem să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pămîntul“. Această cunoștință de Dumnezeu e exprimată admirabil de către fiii lui Core: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule“. Psalmul 42, 1.

4. 1 Samuel 15, 22 „Samuel a zis: Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decît jertfele și păzirea Cuvîntului Său face mai mult decît grăsimea berbecilor“. În raportul adus lui Samuel cu privire la lupta contra Amaleciților, Saul afirmă că a ascultat de glasul Domnului. Dar behăit de oilor și mugetul de boi îl infirmă. El a făcut lucruri mari, geniale, care l-ar putea consacra ca erou... Dar, altfel decît a cerut Dumnezeu. Faptele noastre de orice fel, dacă ar fi rodul unor străduințe aproape incredibile, nu pot primi pecetea aprobării lui Dumnezeu, dacă reprezintă altceva decît ceea ce a cerut el. La Tars putea Iona să facă o lucrare celebră, dar nu acolo îl trimisese Dumnezeu. Un student poate expune o temă, în cadrul unui examen scris, la nivelul unei teze de doctorat, dar va pierde examenul, dacă tema este alta decît cea anunțată de examiner. Serva Domnului scrie despre niște fanatici care se tirau pe genunchi, pretinzînd că sînt umiliți. Dînsa le-a răspuns numai atît: „Domnul nu a cerut aceasta“. Dacă Adam și Eva ar fi mîncat numai din pomul oprit, și nimic, dar absolut nimic din ceilalți pomi ai grădinii, cu cea mai severă abstenență, ar fi fost totuși izgoniți din Eden.

Nu mărimea actelor noastre de cult, nu volumul rugăciunilor sau jertfelor noastre ne va da garanția aprobării lui Dumnezeu, ci împlinirea a ceea ce El a cerut, fie că e un lucru mare sau nu. Să te scalzi în scăldătoarea Siloamului, să te numești Naaman și să te scufunzi în Iordan, să speli picioarele fraților tăi! Ce cere oare

Dumnezeu? Lui Ezechiel i-a cerut să stea culcat zile multe pe coasta stîngă, apoi pe cea dreaptă, lui Ieremia să poarte un brîu, lui Moise să vorbească stîncii. Cuvintele lui Dumnezeu trebuie urmate întocmai. Chiar cînd ne par neinteligibile; lui Simon Petru, Isus i-a spus: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea” Ioan 13,7. Porunca lui Dumnezeu trebuie ascultată: fără șovăire, fără murmur, fără modificări. Pretenții lui Saul că va aduce jertfe, Samuel i-a opus indiscutabilul principiu: „Ascultarea face mai mult decît jertfele”. sau: Nu jertfe pe temeiul neascultării! Neascultarea este inovată ca spiritismul și idolatria. Ea e o uriciune înaintea Domnului. Ea a făcut pe Lucifer să piardă cerul și pe Adam să piardă Paradisul. Pentru ea a pierdut Saul tronul, proorocul din Iuda a fost sfîșiat de leu. Marele neascultător are plăcerea să lucreze „în fiii neascultării” Efes. 2, 2. Unica noastră siguranță e să rămînem neclintii lîngă Cuvîntul lui Dumnezeu. Ascultarea este limba cerului și o vor vorbi acolo numai cei ce o învață acum pe pămînt. În viață izbutesc cei ce știu să asculte de îndrumători; ascultarea se învață din copilărie, în spiritul poruncii a cincea. Ca membri ai Comunității trebuie să ascultăm de cei puși de Dumnezeu să privegheze asupra sufletelor noastre, de conducerea Bisericii. Ascultarea, în sensul acceptat de Scripturi, este legea succesului în familie, în Biserică, în Univers.

5. Proverbe 21, 3. „A face dreptate și judecată este mai plăcut Domnului decît jertfele”. Să ne închipuim un caz invers. Un mare preot, care era chiar Caiafa, conducea programul ceremonial al Sanctuarului și participa la lucrările Sinedrului. În condițiile existenței unui mare număr de profeți, care tîmbiau prin rotație, potrivit sortilor, rolul și personalitatea unui mare preot se distingea cu pregnanță. Dar acest Caiafa era un om singeros. El instigă norodul împotriva lui Isus și inscenează monstruosul proces de condamnare la moarte. Cu contribuția lui majoră, Caiafa e unul dintre ucigașii lui Hristos și este menționat fără nume în Apoc. 1, 7, ca fiind printre cei ce L-au străpuns și care vor învia special pentru a-L vedea venind pe nori. Tabloul e clar. El demonstrează că e axiomatic cuvîntul marelui înțelept: „A face dreptate și judecată este mai plăcut Domnului decît jertfele”. Adevăr ce se demonstrează singur, în contact cu viața, prin reducerea la absurd.

În tinerețea sa ales fiind ca împărat al lui Israel, Solomon ceru Domnului cu hotărîre, cînd i se oferî ocazia: „Dă dar robului Tău o inimă pricepută ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău!” 1 Împărați 3, 9.

În raporturile noastre cu semenii, spiritul de dreptate va arăta că sintem fii ai Celui Prea Înalt. E lucru esențial pe care Dumnezeu îl așeptă din partea noastră. În Mica 6, 8 citim: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decît să faci dreptate...” „Despre Domnul Hristos stă scris: „El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa pînă va așeza dreptatea pe pămînt”. Isaia 42, 4.

6. Matei 5, 23.24 „Așa că, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul”. Dumnezeu nu poate sta de vorbă cu omul care se află în certă cu aproapele său. Orice slujbă duhovnicească este zădărnicită de existența neînțelegerilor dintre frați. Satana este dezbinătorul care urăște cu înverșunare orice armonie. El nu vede cu ochi buni faptul că o familie, o Comunitate, doi frați trăiesc în pace și bună învoire. El acăghește pe om cu gîndul că, dacă stă bine cu Dumnezeu, n-are importanță în ce raporturi se găsește cu semenii.

Fatală înșelare. Despre Samuel s-a spus: „Tînărul Samuel creștea mereu și era plăcut Domnului și oamenilor” 1 Sam. 2, 26. Iar despre Mîntuitorul: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. Luca 2, 52. Sint lucruri în care mulți oameni nu ne vor accepta și nici nu e neapărat necesar să umblăm după o favoare ieftină. Dar există și o întinsă arie de acțiune și influență unde impresiile pe care le producem au o pondere mare. A fi cinstit, politicos, liniștit, îngăduitor, a fi darnic și gata de a salva pe cei în primejdie, a munci cu sîrg și competență sint fapte pe care oamenii le apreciază. Iată atîtea și atîtea lucruri care ne cer a fi cei dintîi. Dacă însă în aceste privințe oamenii au motive întemeiate ca să fie nemulțumiți de noi, cum ne va aproba Dumnezeu?

Existența unui conflict între noi și semenii viciază climatul vieții spirituale și paralizază circuitul legăturilor cu Dumnezeu. Nu avem ce căuta la altar, dacă nu rezolvăm divergențele în care sintem implicați. Jertfa nu va fi primită, Dumnezeu nu va discuta cu noi. El nu va ridica receptorul spre a lua act de ruga noastră, dacă menținem obstacolul neînțelegerilor. Noi ne rugăm așa: „Și ne iartă nouă greșelile noastre precum (adică în măsura în care, n.n.) și noi iertăm greșiților noștri”. Una din condițiile ce preced succesul rugăciunii, al consacrării, al jertfei noastre în general, este împăcarea cu frații. Considerăm greșit obiceiul ca frații să-și ceară iertare după rostirea unei rugăciuni: de ce nu înainte? Ulterior putem numai să ne urăm binecuvîntare

și pace de sus, dar împăcarea trebuie efectuată în mod necondiționat înaintea aducerii de jertfe.

7. Marcu 12, 32.33 „Cărturarul I-a zis: 'Bine, învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este Unul singur, că nu este altul afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decît toate arderile de tot și decît toate jertfele”. Care jertfă, fie ea oricît de mare, ar putea să lîină locul iubirii? Din contră, iubirea sinceră generează sacrificii. Din iubire a dat Dumnezeu pe singurul Său Fiu, ca să mîntuiască lumea; din iubire face El totul spre binele nostru, al tuturor fapturilor create de El. Unul din poezii credincioși a scris așa: „Din iubire infinitul credincios I se prosternă/ Prin iubire se menține lumea lumilor eterne”. Dacă am fost creați, dacă existăm, dacă sintem sănătoși și avem hrană, dacă putem vedea razele minunate ale soarelui, toate sint expresii ale iubirii lui Dumnezeu. Iubirea Sa este principiul călăuzitor a toate, este esența Legii celor Zece Porunci, promotorul tuturor acțiunilor divine.

Nimic nu poate înlocui iubirea; dacă am vorbi în limbi omenești și îngerești, dacă am avea darul proorociei și ai cunoaște toate tainele și toată știința; de am avea toată credința, așa încît să mutăm și munții, averea de aur împărți-o pentru hrana săracilor, chiar dacă ne-am da trupul să fie ars... Jertfe și arderi de tot. Dar fără dragoste, iscate de alte cauze, toate acestea nu folosesc la nimic 1 Cor. 13.

„Dacă zice cineva: 'Eu iubesc pe Dumnezeu' și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeste pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? 1 Ioan 4, 20. Cea dintîi și cea mai profundă expresie a iubirii noastre I se cuvinte lui Dumnezeu, Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Apoi trebuie să iubim pe om. Pe primul loc în viața noastră trebuie să stea Dumnezeu. Apoi omul. Realitatea faptelor se descoperă însă în ordinea lor inversă. Numai cel ce iubeste pe om poate face, prin chiar faptul acesta, dovada că iubeste pe Dumnezeu. Dragostea înseamnă ascultarea Legii, ea e primul rod al Duhului Sfînt, ea nu va pieri niciodată, va supraviețui tuturor împrejurărilor. Dragostea înseamnă ascultarea, lucrare, credință, jertfă.

8. În fine, în Psalmul 69, 30.31. David spune: „Atunci voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cîntări și prin laude. Il voi preamări. Lucrul acesta este mai plăcut Domnului decît un vițel cu coarne și copite!” Adică mai plăcut decît o jertfă. Este un lucru nepotrivit să laude cineva propria sa persoană. Dar e de datoria noastră să glorificăm pe Dumnezeu. Sfintele Scripturi sint pline de expresii

„Si moartea nu va mai fi!”

sii de cea mai aleasă frumusețe prin care este mărit Numele Domnului: „Înalțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie toți locuitorii pământului. Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre!” Psalmul 66, 1. „Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui! Lăudați-L și binecuvântați-L Numele!” Ps. 100, 4. Lăudând pe Domnul oștirilor, noi ne ridicăm pe cea mai înaltă treaptă a demnității umane. Toată societatea cerului rostește cu respect cuvinte de veșnică mărire pentru Numele lui Dumnezeu; cântarea de laudă este caracteristica ființelor necăzute și noi ne apropiem tot mai mult de nivelul lor de sfințenie și fericire dînd laudă Creatorului. El e mărit de aștri, de flori, de pîriiase, de munții cei falnici sau de fluturării ce zboară în raza de soare. „Toate strigă de bucurie și cântă” Ps. 65, 13 u.p. E de neconceput o jertfă fără laudă Domnului. Sau, dacă în mod ciudat s-ar găsi cineva să jertfească din formalism, din mîndrie, din ambiție sau alte asemenea motive, nu i-ar folosi la nimic. Mai presus de orice jertfă, mai presus de slujirea de rob a fratelui cel mare din pilda fiului risipitor stă apropierea sinceră de Dumnezeu prin laude, prin cântări melodioase. Cînd toate se fac cu spirit rece și pretenții, își pierd din valoarea pe care ar avea-o dacă ar fi săvîrșite în spiritul voioșiei și în cântări de laudă față de Cel căruia îi datorăm totul.

„Pe acestea trebuie să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute”, a zis Isus. Matei 23, 23: Luca 11, 42. Jertfele au fost rînduite de Dumnezeu și au fost de un real folos în interesul păcătoșilor. Pînă la cruce, ele au vorbit muritorilor despre Planul Mîntuirii, despre iubirea lui Dumnezeu față de păcătoși. Ele au fost preambulul Golgoetei, prefață adinc lămuritoare în cartea de aur a răscumpărării prin Isus Hristos. Jertfele au fost servicii dumnezeiești.

Cum însă diavolul n-a cruțat nici un mijloc de a perverti în mintea oamenilor înțelesul lucrărilor divine, textele de mai sus arată cît de zadarnice pot fi chiar asemenea lucrări, dacă se desprind din cadrul lor normal și se săvîrșesc într-un spirit diferit sau contrar așteptărilor Cerului.

Lucrurile se prezintă ideal cînd jertfele pe care oamenii le aduc lui Dumnezeu nu înlătură, ci însoțesc împlinirea cu credincioșie a principiilor sacre; jertfele sînt urmarea lor naturală, devenind părți dintr-un tot armonios: milă, bunătate, cunoștință de Dumnezeu, ascultare, dreptate și judecată, împăcare, iubire, laudă.

Fie ca așa să decurgă întregirea lor în viața noastră!

Amin!

Pastor
RADU ȘTEFAN
Conferința Bacău

Ne urmărește mereu întrebarea: „Cînd omul moare, s-a terminat totul cu el, pentru totdeauna? Se stinge viața așa cum se pierde fumul luat de vînt? Există totuși o „viață veșnică”? Există o înviere din moarte? O bombă atomică poate distruge într-o clipă mai mult de o sută de mii de suflete. Două războaie mondiale, cu dez-lănțuirii de forțe armate au adus moartea multor milioane de bărbați, femei și copii. A fost oare aceasta sfîrșitul veșnic al vieții lor?

În rîndurile următoare vom încerca să răspundem la întrebările răscolitoare de mai sus în lumina veșnicului Cuvînt al lui Dumnezeu descoperit nouă în Sfintele Scripturi.

Zilnic, sute de mii de suflete pe glob părăsesc lumea celor vii. Parcă ne cuprinde fiorul la gîndul că unul sau altul din cei dragi nouă va fi secerat de „coasa morții”...! Și atunci ne încercăm din nou tulburătoarea întrebare: „odată cu moartea s-a terminat totul?”

Stăm și noi înaintea morții ca în fața unei porți zăvorâte. Ce se află dincolo de ea? Tot aceasta a fost și nedumerirea lui Iov: „Căci dacă a murit omul, mai învie el încă o dată? Iov 14.14 (trd. G. Galaction). Omul a încercat întotdeauna să dezlege taina morții și să dea la o parte vîlul necunoscutului.

Unde sînt cei adormiți? Cînd primii misionari creștini din secolul șase, au sosit pe pămîntul Angliei, regele a convocat pe sfetnici să-i întrebe dacă noua religie propovăduită ar putea fi tolerată în țara sa. Sfatul avea loc noaptea. În timpul discuțiilor, prin geamul deschis al sălii a intrat o rîndnică care dispăruse apoi în noapte, precum intrase.

Unul dintre marii lui sfetnici se ridică și spuse: „Am văzut cu toții o rîndnică zburînd prin sală. Ea a apărut din întuneric, s-a delectat o clipă în lumină și a dispărut apoi, din nou, în întuneric. Așa este și cu omul. Vine din necunoscut, stă puțină vreme sub lumina soarelui și dispăre apoi, din nou, în întuneric. Dacă acești oameni, care vin la noi, cu o religie nouă, ne pot spune de unde venim și încotro ne ducem, atunci lăsați-ne să-i ascultăm...”

Și înțeleptul Iov gîndindu-se la aceeași problemă spune: „Căci la un pom este nădejde: cînd a fost tăiat, odrăsește din nou și vîlstarii lui nu conțenesc. Chiar dacă rădăcina lui îmbătrînește în pămînt, chiar dacă trunchiul lui moare în țărînă, cînd dă de apă, dă muguri și face ramuri, ca o mlădiță din nou sădită. Ci omul moare și rămîne țapăn, omul se prăpădește și unde să-l mai cauți?” Iov 14,7—10 trd. G. Galaction.

Ce se întimplă cu omul cînd moare? Unde mai poate fi el găsit?

Sînt multe păreri privind starea omului în moarte. Unii cred că atunci cînd omul rău moare se duce de îndată în lacul focului, din iad, iar omul bun este condus de îngeri în fericirea cerului, în rai. Alții sînt convinși că omul după moarte trece prin purgatoriu, spre a fi purificat. Unii cred că morții ar trece în lumea duhurilor de unde ar putea transmite „solii” celor vii. Alții, dimpotrivă îmbrățișează concepția că moartea îi aduce omului sfîrșitul definitiv și irevocabil.

Dar nici un om hazat pe propria-i cunoaștere nu poate spune ce-l așteaptă dincolo de moarte. Lucrul acesta îl știe doar Dumnezeu, care ne răspunde deplin în Sfintele Scripturi la aceste întrebări.

Intr-o zi, un bun prieten al Domnului Isus, se îmbolnăvi și muri. În fața acestei dureri, Domnul Isus spuse ucenicilor Săi: „Lazăr, prietenul nostru a adormit și Mă duc să-l deștept. Dar ucenicii Lui I-au spus: „Doamne, dacă a adormit, se va face bine”. Isus vorbise despre moartea lui Lazăr, iar ei credeau că vorbește despre adormirea somnului. Atunci Isus le-a spus lor deschis: „Lazăr a murit”. Ioan 11,11—14 (trd. G. Galaction).

Pentru Domnul Isus, moartea nu era decît un somn. Dar unde dorm morții? Și mulți din cei care dorm în țărîna pămîntului se vor deștepta; unii pentru viața veșnică, iar alții spre ocară și spre scribă veșnică. (Dan. 12,2 trd. G. Galaction).

Morții se odihnesc ca într-un somn adînc, după o lungă și grea luptă cu vicisitudinile vieții. Ei nu mai au măsura timpului. Discernămîntul pentru scurtimea sau lungimea lui a dispărut de la ei. Dacă trebuie să se odihnească o mie de ani sau doar o zi—pînă cînd glasul Domnului Isus va fi auzit, ca glasul unui Arhanghel să-i cheme la viață — li se va părea că a trecut doar o clipă. Cînd Prînzul Vieții va face să-i fie auzit glasul, li se va părea celor morți și înviați că abia ieri s-au despărțit de cei dragi lor.

Cei adormiți în somnul morții sînt fără cunoștință și lucrul acesta este minunat de încurajator. Ce tragic ar fi dacă morții ar lua parte în continuare la întîmplările, adesea pline de suferințe, ale celor dragi în viață, și să nu poată interveni și să nu poată schimba nimic în soarta lor?... Ar fi pentru ei cel mai indescriptibil supliciu. Dar ei se odihnesc într-un somn netulburat și adînc. „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic...” (Eclesiastul 9,5).

Dar după moarte, există o înviere a celor adormiți? Sfintele Scripturi ne afirmă că planul și țința supremă a lui Dumnezeu pentru care a adus prin Domnul Isus Hristos, sacrificiul suprem, este NEMURIREA. Profetul Isaia spune în această privință: „Vor învia oare morții tăi din nou? Va fi acolo și trupul meu?... Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână. Căci roua ta este o rouă dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți la lumina zilei”. (Isaia 29,19 trd, Menge). Iar apostolul Pavel completează: „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 6,23).

Gîndirii noastre mărginite îi este cu neputință să cuprindă sensul profund și dimensiunea termenului „VESNICIE” pentru că durata, călătoriei noastre pe pământ se ridică la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari, la optzeci de ani... și timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute și noi zburăm”. (Ps. 90, 10). Natura noastră mărginită, într-o graniță atât de îngustă, este adesea comparată de Sfintele Scripturi cu iarba câmpului și cu florile grădinii, care azi înfloresc, ne delectează cu parfumul și frunusețea lor iar mâine sînt rupte și se vestejesc; sau cu un abur care dispare la cel mai slab curent de aer rece.

Domnul Isus însă subliniază, cu toată excitația, adevărul: „...vine ceasul cînd toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată”. (Ioan 5,28,29).

Poate că cineva este inclinat să obiecteze: „Cum este cu puțință ca omul mort, transformat în decursul anilor în țărîna pămîntului, să mai poată învia? Acesta să nu uite puterea creatoare a lui Dumnezeu care l-a chemat la existență în ziua creerii sale și care ține în viață întreaga suflare...!”

La Universitatea din Londra se afla, printre profesori și un chimist renumit. Totdeauna se străduia să arate studenților săi puterea anumitor substanțe chimice. Cu ocazia unei asemenea demonstrații în fața studenților săi, luă, într-o zi un vas de argint și-l puse într-un altul de sticlă care conținea un acid puternic. Toți tinerii prezenți au urmărit, cu respirația reținută, cum vasul de argint se dezintegră pînă ce totul dispăru în soluție. Argintul, practic nu mai exista și nici o particică din el nu mai era perceptibilă.

Îndată după aceea, cînd uimirea îi cuprinsese pe toți, profesorul turnă în vas o altă substanță chimică și argintul dispărut, începu să se precipite în granule așezîndu-se pe fundul vasului. Omul de știință scoase apoi din vas granulele de argint, le trimise unui argintar care le-a topit și turnat într-o formă asemănătoare vasului inițial. După cîteva zile îi fu trimis exact vasul cel vechi, și totuși unul nou!

Dacă omul poate să facă lucrul acesta cu un vas de argint cum poate el totuși să se îndoiască de puterea lui Dumnezeu care va chema din nou, din pulberea pămîntului, și va modela pe oamenii care au trăit pe pămînt? Dumnezeu Cel care a creat atomul, Dumnezeu vieții, își va rosti din nou Cuvîntul Său Creator și toate vor deveni noi!

Sfintele Scripturi ne mai vorbesc despre prima și a doua moarte. Prima este vremelnică, este un somn, fără noțiunea existenței și din care va fi trezit pentru viață sau pentru judecată. A doua moarte va cuprinde doar pe aceia care n-au căutat în viața aceasta îndreptățirea Domnului Hristos, nu și-au mărturisit păcatele lor și nu și-au spălat inima și conștiința în sîngele ispășitor al Mielului lui Dumnezeu vărsat pe Crucea Golgotei. Aceștia sînt aceia care n-au vrut să țină seama de „răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, (Apocalips 14,12).

Evangelia Domnului Isus Hristos nu scutește pe nimeni de prima moarte, dar despre a doua moarte ni se subliniază cu certitudine că: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte. Fericiți și sfinți sînt cei ce au parte de înția înviere! Asupra lor adoua moarte n-are nici o putere”. (Apocalips 2,11; 20,6). Această biruință vine prin Domnul Isus Hristos, nădejdea de veacuri a celui credincios.

Ne dăm seama că timpul petrecut în această viață este prea scurt, insuficient pentru ce trebuie să facem! Deși în încercările făcute omul n-a putut trece bariera vremelnice, sîntem oare lăsați fără speranță în ce privește scăparea de moarte? Cînd Domnul Isus era pe pămînt a vorbit foarte mult despre casa Tatălui Său și despre viața de dincolo de moarte. Pe aceste cuvinte s-a sprijinit apostolul Pavel cînd a spus: „Dar acum Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți”. (1 Corinteni 15,20).

Acel mormînt liniștit din grădina lui Iosif din Arimateia a fost locul unde Isus a rupt legăturile morții și unde îngerul și-a rostit mesajul său: „Nu este aici; a înviat, după cum zise. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul”. (Matei 28,6).

Locul de înmormîntare al lui Mahomed din Medina nu este un mormînt gol. Și trupul lui Confucius zace într-un mormînt undeva în China. Părți din corpul lui Buda se află în sicrie sfinte și păstrate ca relicve în diferite părți ale Orientului. Dar mormîntul lui Isus este gol! El a înviat și a rupt legăturile morții; va reveni curînd, ca să dea celor morți viață! Numai El a putut spune: „Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi”. (Ioan 11,25).

Cînd vor învia cei morți? Așa cum Isus l-a înviat pe Lazăr, tot așa la venirea Lui, toți cei care au adormit în credința în El vor fi înviați și vor moșteni Împărăția Sa. Apostolul Pavel scrie despre lucrul acesta cuvinte nemuritoare, cînd zi-

ce: „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și înții vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. (1 Tesaloniceni 4,14.16.17.).

În capitolul cel mare al învierii, Apostolul Pavel încearcă să ne lămurească despre acest mare proces creator al lui Dumnezeu, cînd zice: „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire... Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc... Iată vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiță. Trîmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Cînd trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris; „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde-ți este biruința moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15,42.44.51-55).

La început Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. Din cauza păcatului acest „chip” a fost șters în mare măsură și puterile sale au devenit limitate. Dar la înviere și la schimbarea celor minții aflați în viață, chipul lui Dumnezeu va lua din nou ființă în noi și vom fi asemenea Domnului Hristos!

Corpul înviat al Domnului Isus era altfel decît cel de la înmormîntarea Sa, fiind un material nou, nesupus putrezirii și fără să depindă de legile existenței noastre pămîntești. Și totuși era corpul Lui de pînă atunci pentru că avea semnele cuielor în palme și picioare, deoarece a fost recunoscut de Maria după înviere, după vocea Sa și de ucenici după înfățișare, căldură și sentimente. Dar despre identitatea exactă a Domnului Isus Hristos, după înviere, nu mai putem explica fiecare amănunt. Știm doar că S-a identificat naturii noastre, dezbrăcîndu-Se pentru puțin timp de Dumnezeirea Sa, ca a continuat să fie Fratele nostru și că S-a întors la Tatăl Său și Tatăl nostru păstrîndu-Și imaginea desăvîrșită a Dumnezeului-Om.

Așa va fi și în ziua învierii celor minții; trupurile lor vor fi altele decît cele cu care au fost înmormîntați, dar ei vor fi în realitate aceeași. Iată cîteva amănunte ale Spiritului Profetic în această privință:

M. B. CZECHOWSKI

— EPILOG —

„Identitatea noastră personală va fi păstrată cu ocazia învierii, deși nu vor mai fi folosite aceleași particule de materie ca cele depuse în groapă. Lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu rămâne pentru noi o taină. Sufierea de viață se întoarce la Dumnezeu care a dat-o. La înviere fiecare om se va înfățișa în propriul său caracter. Dumnezeu va chema la viață pe morți, dându-le din nou suflarea de viață și însuflând trupul lor. Vom avea aceeași formă, dar trupul cel nou va fi scutit de dureri, boală, defecte sau moarte. Fiecare își va păstra propria sa individualitate, cunoscându-se și fiind cunoscut de prietenii lui.

„Nu există nici o dovadă în natură că Dumnezeu folosește aceleași particule de materie care a format corpul cel mort. Un material infinit mai nobil va alcătui corpul omeneș cel nou, pentru că reprezintă o creațiune nouă, o naștere nouă. Omul a fost îngropat în trup natural dar înviază în trup spiritual”.

„Învieria lui Isus este o preînchipuire a învierii din urmă a tuturor celor care dorm în El. Ucenicii cunoșteau bine figura Mintuitorului înviat, felul Lui de a se purta, felul Lui de a vorbi. După cum Isus a înviat dintre morți tot astfel și aceia care au adormit în El trebuie să învieze. Vom recunoaște pe prietenii noștri, tot așa cum ucenicii au cunoscut pe Isus. Poate că ei au fost deformați, au fost bolnavi, sau desfigurați, în viața acesta trecătoare, dar înviază în simetrie desăvârșită; cu toate acestea în trupul lor proslăvit identitatea lor se va păstra cu desăvârșire. Atunci vom cunoaște chiar așa cum sintem cunoscuți. În fața care strălucește de la lumina care vine de la fața lui Isus, vom recunoaște trăsăturile celor iubiți ai noștri”.

Apostolul Pavel încheie șirul gândurilor sale spunând: „El va schimba trupul stării noastre smertei, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile”. (Filipeni 3.21).

Intrezăresc acel moment suprem al învierii... Isus este înconjurat de cei pentru care a murit, pentru care a mijlocit la Tatăl, de cei care au crezut în Cuvântul Său, au purtat crucea Sa, și au așteptat cu dor venirea Sa... Isus le va oferi acestora însemnele biruinței lor în puterea Lui: coroana, harfa, locuințe cerești, slavă veșnică pe un pământ nou și desăvârșit în veșnică nemurire... Aici, ochiul, urechea, inima și imaginația ni se opresc la granița sublimului; pentru că cele prăgătite mintuiților sînt mai extraordinare decît le putem descrie.

Facă Bunul Dumnezeu să fim și noi printre cei despre care văzătorul de pe Patmos a zis: „Fericiți și sfinți sînt cei ce au parte de înția înviere; asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; și vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos!”

Pastor

Constantin Alexe
Secretar Conferința București

Uitind de fabrica de sobe de teracotă, Mihail B. Czechowski, își împlinea, la Pitești, chemarea vieții lui zburcinate și inegale, vestirea Evangheliei și a adevărilor ei minunate. Zi după zi și seară de seară, desfășura înaintea unui grup ce devenea din ce în ce mai numeros și mai interesat, adevărurile referitoare la mintuire și la revenirea Domnului Hristos.

Ca rezultat al acestor eforturi evanghelice, la Pitești a avut loc primul botez advent. Cu multă bucurie și recunoștință, M. B. Czechowski a coborât în apa botezului pe Toma Aslan, tânărul inginer și pe soția acestuia, Margareta Aslan, cum și pe fratele său Mitică Aslan și soția sa Zoe. De asemenea, pe Tache Aslan împreună cu soția și pe părinții acestora, cum și alții. Cu cită mulțumire pastorul Czechowski privea acest mic, dar plin de vitalitate grup de credincioși care au găsit răspuns la problemele lor spirituale.

După ani de peregrinări, după dezamăgiri și preocupări ale unei vieți destul de sinuoase, după dezmembrarea familiei sale și... refacerea ei (avea acum alături de el pe Wilhelmina — Mina — Schirmer), neobositul vestitor al adevărului Evangheliei, făcea și lucrare de pastorație, organizînd grupa de credincioși ce cu zel și credincioșie privea spre viitor cu încredere și nădejde.

Astfel, anul 1870 este anul în care primul grup de credincioși adventiști s-a organizat la Pitești. În acest an, solia inginerului al treilea începe să fie vestită, iar adevărurile cele simple ale Evangheliei celei veșnice sînt reinviațate și oferite celor care tinneau după o vie și personală legătură cu Dumnezeu mintuirii lor.

În anul 1871 și alte persoane au fost adăugate grupului de păzitori ai Sabatului din Pitești, printre ele aflîndu-se și inginerul Lucian de Prato, de origine italiană.

În acest timp, Czechowski, bucurîndu-se de roadele activității sale și acum, înțelegînd probabil mai bine de ce drumurile lui l-au purtat pînă aici, în România, a rupt tăcerea față de biserică și frații din Elveția, la care se condamnă singur. Ne putem da seama că în viața lui s-a produs o schimbare. El a început să scrie sorei Piqueron, care locuia la Saint Blaise, Elveția, și pe care el o botezase la 27 aprilie 1867, în lacul Neuchâtel. Ca urmare a reluării acestor legături, prezența și activitatea sa în România, a fost mai bine și mai clar înțeleasă. Faptul acesta demonstrează, se pare, o biruință spirituală a acestui mare suflet.

Dar, pe lângă faptul că se făcea cunoscută prezența și activitatea sa în România prin intermediul corespondenței între M.B. Czechowski și sora Piqueron — probabil la cererea sorei Piqueron — el mijlocește căsă-

toria fiicei sale Ana, cu inginerul Lucian de Prato. Jules Robert scria în 1937 cu privire la acest episod: „Sora de Prato a lucrat la tipografia întemeiată de M. B. Czechowski. Ea a lucrat în mod deosebit ca corectoare. Dînsa purta numele unui nobil adventist român, cu care fusese căsătorită la Pitești, Muntenia, la recomandarea lui M. B. Czechowski, în timp ce acesta se afla în România (Curierul Misionar nr. 6, Anul XVII/1937/pag. 6).

Căsătoria a avut loc și Ana de Prato (Piqueron) s-a adăugat micului grup de credincioși A.Z.S. din Pitești. Într-o scrisoare a regretatului frate Robert Gerber, pe care acesta a trimis-o ca urmare a cercetărilor întreprinse de redacția noastră împreună cu regretatul nostru frate I. Bătrîna, pe cînd acesta activa ca secretar de redacție, acesta confirmă faptul că sora Ana de Prato (Piqueron) a trăit în România între anii 1871—1873. Căsătoria aceasta însă n-a avut o viață fericită și n-a durat. În 1873, Ana de Prato (Piqueron), împreună cu fiul ei, micuțul Emmanuel, s-a întors în Elveția. Există un document oficial român din anul 1874 în care se menționează cererea de divorț înaintată de inginerul Prato (originalul scrisorii se află în păstrarea autorului).

Ne lipsesc documentele care să ne permită a trasa cu precizie activitatea pastorului Czechowski în perioada anilor 1872—1875. Putem reține totuși că în acești ani a lucrat împreună cu grupa Aslan în Pitești. Nu este greu de imaginat faptul că după circa cinci ani de zile Czechowski și-a îndreptat ochii spre locurile unde a început lucrarea în Europa... Italia, Elveția. Dorința irezistibilă de a reveda aceste locuri. L-a făcut să pornească iarăși la drum. Nu este exclus ca în acești ani de liniștită și rodnică activitate, să fi avut și ocazia să reflecteze asupra vieții lui și a relațiilor cu familia sa și cu frații din Elveția. Erau lucruri de pus la punct. Erau văi de acoperit și înălțimi de nivelat. Și el, era hotărît să facă ceea ce era drept și necesar. Așa se face că în toamna anului 1875, Czechowski plecă din România, spre locurile pe care a fost obligat să le părăsească.

Care i-a fost itinerariul? Cît a putut realiza din tot ceea ce-i frămînta inima și sufletul său, nimeni nu poate ști. Ceea ce se cunoaște cu precizie, este faptul că drumurile vieții lui s-au curmat brusc la Viena. Pe data de 2 februarie 1876, orele 3 p.m. M. B. Czechowski, este internat în Viena, la „Spitalul din Austria de jos”, fiind trimis aici spre internare de către Prof. Dr. Meynert, de la spitalul Imperial din Viena. Pe fișa sa medicală, comple-

(continuare pe cop. III-a)

Fiecare om dorește să fie iubit și apreciat de semenii săi. Căci n-ar dori să primească un sărut, nu pe obraz, ci pe... sufletul lor! Căci un cuvânt sincer de apreciere e ca și un sărut primit pe suflet.

Și tu, stimat pastore tânăr, ești om. Este firesc ca toate legile naturale să fie valabile și în viața ta. De ce să nu recunoști că și tu dorești să fii iubit de turmă, să fii apreciat și susținut. Dacă această dorință nu este excesivă, atunci ea este o satisfacție stimulativă în lucrarea ta.

Poate că în mintea unor tineri colegi s-a strecurat, ideea că a „reuși” în lucrarea lui Dumnezeu înseamnă să fii undeva în conducerea Bisericii și că a rămâne „pastor”, mai ales „pastor de țară” ar însemna ratarea unei cariere sau o viață lipsită de satisfacții. Unii sînt ispitiți să facă totul ca să urce pe treptele ierarhiei, și să scape de grija comunităților, care le provoacă, după părerea lor, numai necazuri. Se pare că acești colegi încă nu au primit un sărut pe sufletul lor, căci altfel ar pune satisfacțiile reale, în locul ambițiilor personale.

De altfel, problema chemării noastre trebuie să fie clară și bine înțeleasă. Trebuie să avem convingerea deplină că locul în care ne găsim, capacitatea cu care slujim lui Dumnezeu, este „locul” ce ne-a fost dat de cer a lucra și nimic din ceea ce este firesc, să nu contribuie la schimbarea chemării divine cu care „vrem” noi sau „am considera” noi că este mai potrivit pentru „capacitatea noastră”. Noi sîntem chemați a sluji lui Dumnezeu și Bisericii Sale și nu nouă înșine.

Un vechi coleg, bun pastore apreciat și iubit de turmă, serios în activitate, unul care ar fi fost acceptat cu bucurie de oricare cîmp imi scria odată despre satisfacția sa de a fi rămas pastore :

„... Sînt fericit în locul meu și-n lucrul meu, Dragostea și încrederea pe care mi le acordă aceia pentru care mă ostenesc, sînt pentru mine mai mult ca niște premii Nobel. Și știu că acestea nu sînt date oricui...”

Oare, știți acest lucru și voi, colegii noștri mai tineri? Știu acest lucru seminaristii de azi și pastorii de mine? Oare, aceste satisfacții ale sufletelor nobile sînt apreciate îndeajuns de noi cei, care sîntem chemați să propovăduim noblețea de caracter și să chemăm sufletele la o viziune mai înaltă a ceea ce se cheamă „succes în viață” ?...

Mutarea unui pastore este un lucru obișnuit în Biserica Adventă și are ca scop educarea multilaterală a comunității prin rotația slujitorilor deoarece fiecare este înzestrat cu diferite daruri spirituale. Conform organizației, nu comunitatea își alege pastorul, nici pastorul nu-și alege cîmpul unde să lucreze. Totuși ambele părți își pot exprima preferința, sau își

pot prezenta motivele pentru care o altă rezolvare le-ar fi mai convenabilă. Este un fapt dureros cînd comunitățile cer prea devreme mutarea pastorului lor, în afara cazului cînd elemente neprincipiale și certate cu disciplina vor să se răzbune pe pastorul care lucrează principial și care îi deranjează prin intransigența sa de a menține ordinea. Pentru un pastore este o experiență tristă cînd constată că nu mai poate fi de folos, sau este chiar de prisos turmei. Poate el însuși e de vină, că nu lucrează, nu-și face datoria, sau că lucrează neorganizat, fără orizont și mai ales, fără succes. S-ar putea să aibă calități, dar nu are metode. Poate, în felul lui, să fie sirguincios, dar sirguința sa nu este bine canalizată.

Știu că și în inima ta se ridică întrebarea, cu reținerea cuvenită: „Ce să fac să nu fiu o povară pen-

experiențele lor și pot căpăta înțelepciune din greșelile lor”. (T.M. 159).

Caută să folosești experiențele predecesorilor și să înveți din greșelile lor, pentru a nu le repeta!

Cea mai importantă lucrare ca pastore, este serviciul de predicare a Evangheliei, căci ești în primul rînd predicator așa cum de obicei îți se spune în comunități. Gîndește-te permanent la nevoile spirituale specifice ale comunităților, ca să găsești soluțiile cele mai potrivite care să răspundă la aceste nevoi.

Nu uza prea mult de temele tale vechi, căci te vei plafona repede. Un pastore studios se dezvoltă an cu an, producînd material nou și punîndu-și la lucru capacitățile sale intelectuale. Te săfățiesc ca din cînd în cînd să-ți propui a alcătui predicile în formă ciclică, legate unele de altele în serie. Vei vedea că subiectele astfel anunțate înainte te vor obliga să studiezi mai mult căci va trebui să tratezi probleme precise, impuse de un program și care pe parcurs vor ridica dificultăți neprevăzute, dar care trebuie să soluționezi. Acestea vor contribui la dezvoltarea ta multilaterală, căci vor apela la toate capacitățile tale, îți vor impune un regim de studiu mai sever și-ți vor facilita aprofundarea în unele probleme de care altfel nu te-ai fi ocupat dacă nu ți le impunea programul anunțat. Astfel de cicluri trebuie concepute din timp, ca la începutul seriei să ai 2-3 teme deja în avans. De obicei mai intervin și lucrări neprevăzute care te vor împiedica să-ți iei timpul necesar pentru pregătirea temei următoare, dar dacă ai un avans oarecare, nu-ți vei pierde echilibrul, și pregătirea nu va fi dată peste cap.

Marii evangheliști aveau obiceiul să studieze zilnic patru-cinci ore. Billy Graham predică anual de 300-350 ori. Gîndește-te, cit trebuie să studieze, ca să nu se repete, ci să producă totdeauna ceva nou. Dr. Martin Luther King anual ținea aproape 300 de cuvîntări. Cel care are legătură cu amvonul își poate imagina ce volum de activitate cere o asemenea realizare mai ales dacă pe amvon se și „spune” ceva, nu numai „se vorbește”.

Cînd citești, nu te limita numai la lucruri ușoare, distractive. O carte de specialitate îți va cere un efort mai mare, dar îți va mobiliza facultățile intelectuale ca să înțelegi problemele la nivelul unui om cult, chiar erudit. Dacă vei naviga numai pe lacuri liniștite, te vei pierde în largul mării unde bat vînturi puternice și te învăluie ceața nopților fără stele și fără lună. Inteligența, memoria și voința trebuie silite să se mobilizeze și să se deprindă cu studiu sistematic și concentrat. Poate și pentru tine studiul este încă o problemă. Așa a fost pentru

DE VORBĂ CU UN PASTOR TÂNĂR

„A fi iubit prețulește mai mult decît argintul și aurul.” Prov. 22,1.

tru suflete, ci o binecuvîntare?” Cred că te frîmîntă sincer ca să fii la înălțimea chemării de pastore și ai dori să fii iubit, stimat și apreciat de turma pe care o păstorești. De aceea ar fi potrivit să discutăm despre principii, metode și atitudini, cu scopul de a transmite „schimbului de miine” cîteva din constatările veteranilor de astăzi. Se poate că și ei au făcut greșeli, pînă s-a cristalizat în ei felul și metoda de a lucra; iar cînd au destule experiențe, nu-i mai ajută puterea, fizicul, sănătatea și memoria, ca să dea un randament la nivelul pretențiilor lor. Deci cit de mult ai fi avantajat dacă în floarea vîrstei te-ai putea folosi de experiențele predecesorilor tăi!

„Cînd Domnul, în providența Sa, vede necesar de a lua din lucrarea Sa pe acei, cărora El le dăduse înțelepciune, atunci El ajută și întărește pe succesorii lor, dacă aceștia cer de la El ajutor și voiesc să umble în căile Sale. Ei pot deveni chiar și mai înțelepți decît predecesorii lor; căci ei se pot folosi de

noi toți cândva. Dar învin-
gînd oboseala, te vei deprinde cu
efortul intelectual, încit urmărirea
unei lecturi „grele” pe parcursul a
8—10 ore, sau chiar în timpul nop-
ții, să nu-ți mai prezinte probleme,
ci dimpotrivă, să-ți ofere sa-
tisfacție și delectare aleasă.

Dacă apreciezi că ești mai să-
rac în material, vorbește mai bine
mai scurt, decît „dilat”. Ține
cont și de dinamismul predicilor
tale. Predica trebuie să fie capti-
vantă. Vorbește cu elan, ceva mai
tărișor decît lent sau încet. Bise-
rica — la propriu și la figurat —
trebuie trezită, și nu adormită.

Ocupă-te în mod special de ape-
lurile predicilor tale. Ele trebuie
să fie chintesența soliei predici-
lor. Chibzuiește bine felul cum vei
face încheierea, ca niciodată să nu
o faci la fel. Epilogul trebuie să fie
entuziasmant. Astfel vei imprima
mai adînc solia predicii în inimile
și mințile ascultătorilor.

Dacă folosești ilustrațiuni, să nu
le risipești în zadar, fără a le ex-
ploata din plin. Aplicația trebuie
să fie circumspectă, ca interesul
trezit să capteze solia care trebuie
statornicită în minte, fiind dirija-
tă pe canalul accesibil al unei
ilustrațiuni potrivit alese.

Dacă vei ureca la amvon tot-
deauna cu mina plină de grăun-
țele adevărului, nu va trebui să
faci eforturi pentru a te face iu-
bit de turmă. David a fost un pă-
stor bun, și a văzut în Domnul
simbolul adevăratului păstor de
suflete, a cărui turmă „nu duce
lipsă de nimic”, căci îi „paște
în pășuni verzi și-i duce la ape de
odihnă”. (Ps. 23, 1—2).

O altă ramură importantă a ac-
tivității tale este însă și pastora-
ția. Amvonul este, ceea ce se
spune că ar fi „educația în co-
mun”. Să nu te rezumi doar nu-
mai la atît. Fiecare membru ar
trebui vizitat cel puțin o dată pe
an. Știu că nu este ușor, dar tre-
buie să faci eforturi.

Vizitele tale să nu fie doar su-
perficiale, ci să vizeze problemele
personale care se cer a fi rezol-
vate efectiv. Fii atent ca întrebă-
rile tale să nu aibă un caracter
de rechizitoriu ci să țintească la
creșterea stării spirituale a mem-
brilor Bisericii. O astfel de vizită
trebuie pregătită și planificată.
Dacă vei avea un caiet de lucru
pentru fiecare comunitate, în care
îți vei nota toate problemele ge-
nerale și personale, îți va folosi la
alcătuirea tematicii pe care o vei
aborda cu ocazia vizitelor în fa-
milii.

Turma trebuie iubită. Ea, ne-
greșit, va simți acest lucru, și va
răspunde iubirii tale cu dragostea
ei.

O altă arie a activității tale pas-
torale sînt diferitele departamente
ale comunității, cum ar fi diacon-
ia, lucrarea muzicală, lucrarea
de binefacere, școala de Sabat etc.
Este bine să ai un plan precis
pentru fiecare vizită lunară și să-ți

iei timp să te ocupi de slujbașii co-
munității. Iar dacă îți vei propune
ca iarna, cînd ei au timp mai
mult, să-i îndrumi practic cum
să se perfecționeze în propovădui-
rea Cuvîntului, ai contribui la
formarea lor și prin ei vei ridica
nivelul vestirii Cuvîntului în co-
munitățile tale.

Din cînd în cînd este bine să-i
rogi pe slujbași să-ți prezinte un
scurt raport despre activitatea lor,
spre a cunoaște problemele care
s-au ridicat în lipsa ta și să ai
ocazia de a-i îndruma spre a face
o lucrare mai completă, mai utilă.
Acel pastor care va urmări conti-
nuu buna desfășurare a vieții co-
munității, nu va lăsa lucrurile să
se „limpezească singure”, ci cu
spirit de răspundere va înțelege
obligațiile pe care i le impune ro-
lul său de conducător. Atunci cu
siguranță el va fi agreat, respectat
și iubit de turmă.

Dar pe lingă cele amintite, in-
trucît atitudinea și conduita ta va
influența în mare măsură părerile
bune sau rele formate despre tine,
primește cîteva sugestii:

Fii totdeauna politicoși și amabil.
Nu costă mult, dar poți câștiga
mult. Amabilitatea nu se confun-
dă cu zimbetul siropos, fățarnic
prefăcut și viclean, ci înseamnă
deprinderea de a respecta, ajuta
și iubi omul, în orice situație.

Să nu fii aspru, laconic, cinic
căci vei da impresia unui om rău-
țacios. Să nu fii fără zimbet, căci
se va spune că ești un om acru,
bolnav la suflet, dar nici să nu
zimbești permanent, căci vei fi con-
siderat neserios, sau ușuratic și
poate vei uita că la înmormintare
nu se cade să rizi, sau să zimbești,
cînd alți plîng de durere.

Nu fii molatec, nedecis, căci de
la tine se așteaptă să dai un ton
hotărît; nu fii nici dur sau încă-
păținat, căci exemplul tău se poate
propaga asemenea undelor pe
oglindea apei unui lac și ar putea
invăluși o comunitate întreagă, fă-
cîndu-i pe credincioși să devină
chipul și asemănarea ta, adică duri
și îndărătnici. Fii hotărît și fără
compromis cînd trebuie să disci-
plinezi; apoi grăbește-te să legi
rările inimii cu prietenie, înțele-
gere și dragoste. Ai grijă să nu
comiți imprudența de a te scuza
față de cel tratat, aruncînd răs-
punderea pe alții. Fii demn cînd
ești criticat, sau chiar blamat; dacă
alergi după orice vorbă slabă im-
plicată fiind persoana ta, vei co-
borî în ochii celor serioși. Fii demn
cînd trebuie să-ți asumi o răspun-
dere, și rămii demn cînd trebuie
să recunoști o greșeală. Astfel vei
fi stimat de cei cu judecata sănă-
toasă și cu o conștiință integră, și
vei avea o apărare principală
cînd minciuna și irresponsabilitatea
dușmănoasă ar vrea să te afecteze.

Fă-ți un obicei, ca în cazul
discușiunilor, ascultînd partea re-
clamantă, pe cît este posibil să-l
scuzi pe cel reclamat, dacă el nu
este de față. Cînd vorbești cu cel

reclamat, să-l scuzi pe reclamant,
dîndu-i apărarea principală ca și
cum s-ar apăra el, dacă ar fi de
față. Ei, fără indială, vor ră-
mîne decepționați și-și vor dori un
pastor mai „înțelept” și „ne-
părtinitor”. Dar... toate dușmăniile
miei sau mari, se vor termina în
final; fărțile se vor împăca sin-
cer, sau din interes și atunci își
vor împărtăși experiențele, repro-
ducînd cuvintele tale. Ei vor ră-
mîne dezamăgiți, dar... pînă la ur-
mă plăcut impresionați și aceasta
spre onoarea ta. Fă-ți un obicei să
nu judeci pe nimeni dacă nu este
de față.

Păzește-te de minciună, de scu-
zele mincinoase, de nesinceritate!
Este adevărat, a greși ca apoi să-ți
recunoști vinovăția sau neglijența
este penibil și umilitor, dar cinstit
și virtuos. Credincioșii sinceri vor
înțelege că și pastorul este om,
care uită, sau timpul nu-i este
deajuns să rezolve toate lucrurile
într-un termen dorit. Dar ei nu-l
vor înțelege atunci cînd vor auzi
scuze mincinoase și redemne!
Vai de acel conducător care va
reda același caz în două feluri!
Își va pierde prestigiul și cuvîn-
tele lui vor fi primite totdeauna
cu suspiciune. Păzește-te să inven-
tezi „experiențe” neintimpliate, sau
să relatezi dialoguri „închipuie”
și improvizate ad-hoc. Este un lu-
cru teribil și chiar tragic să-ți
decepționezi turma, colegii, prie-
tenii sau chiar pe membrii fami-
liei tale.

Obişnuiește-te să-ți formulezi
declarațiile mai elastic, făcîndu-le
mai admisibile pentru cel cu care
ești în controversă. Prin astfel de
formulări: „dacă nu greșesc”;
„dacă-mi amintesc bine”; „mi se
pare”, sau „te rog să mă corectezi
dacă greșesc”, etc. nepotrivirile
cele mai flagrante pot fi aduse la
un numitor comun și ușurează „ca-
pitularea” celui care este în opo-
ziție cu adevărul.

Nu te plînge turmei că ești prea
ocupat, căci dacă te urci la amvon
cu improvizații, auditoriul va de-
duce că ai fost ocupat cu „alte tre-
buri”. Nu cerși mila fraților prin
zgrăvirea sumbră a bolii tale, sau
prin relatarea lipsurilor tale de
ordin material. Nu încerca să-i
convingi pe frați că te sacrifici
pentru ei. Nu te plînge că ești ne-
dreptățit și nu căuta la turmă
„ocrotire” față de forurile ierarhic
superioare. Un om poate fi greșit
taxat, poate fi tratat în mod
discriminatoriu, poate fi neînțeles
și pe nedrept discreditat, dar cum
ar putea să-i facă dreptate acela
care nu au nici o putere, nici o
tangență, nici o răspunde-
re la nivelul la care s-ar
putea remedia lucrurile?! Dacă
socoți că prin contacte directe,
demne, la nivelul adecvat al orga-
nizației nu poți schimba falsa opi-
nie formată despre tine, atunci
lasă pe seama lui Dumnezeu jude-
cata, și fii liniștit deoarece oame-
nii nu pot vedea în inima ta și de
aceia nu pot intui bunetele tale

intenții, sau nevinovăția ta. Dar lui Dumnezeu nu-i scapă curăția inimii cuiva, și va aduce ziua glorioasă când o vor vedea și alții! Mai lasă să ai satisfacții și pentru momentul când îl vei vedea pe Domnul venind pe norii cerului!

Nu este demn, nici educativ să colportezi slăbiciunile altora, sau să divulgi unele taine sufletești care ți-au fost confiate confidențial când un suflet și-a deschis inima. Ar fi cea mai dureroasă dovadă a neseriozității tale de păstor, și după o astfel de comportare lamentabilă să nu te surprindă că nu ești agreat, ci repudiat. Când faci o vizită, mergi să întărești, iar nu să slăbești spiritualitatea cuiva.

Caută să ridici în fața membrilor prestigiul slujbașilor cu care lucrezi; stima și dragostea astfel redeseptate în inimi se va răfringe și asupra ta. Nu vorbi în public despre greșelile slujbașilor cu care colaborezi; dar spune-le slăbiciunile lor între patru ochi, într-un spirit bun, pe un ton părintesc și asigură-i de dragostea ta frățască, de stima și de considerația ta.

Cineva, parafrazând un proverb, a spus: „Spune-mi ce preț au banii în ochii tăi, ca să-ți spun cine ești”. Da, finanțele pot fi acea apă regală, care ne verifică caracterul. Dacă turma observă că pastorul ei face comerț, sau afaceri, și se va vădi că lucrurile materiale joacă un rol preponderent în viața lui, — atunci să nu se mire că turma nu-l iubește, sau că frații nu-l iau în serios, judecându-l că el „nu va lăsa o afacere pentru o comunitate”.

Dacă dorești să fii iubit, tu însuși trebuie să fii un suflet cald, să iubești. Dragostea adevărată te va învăța să alegi metodele cele mai eficiente, pentru atingerea înalțelor și nobilelor ținte propuse. Un proverb vechi spune că „mai multe muște poți să prinzi cu un strop de miere, decât cu o baniță de fier”. Înțelegerea, bunăvoința, bunăvoința, vor deschide inimile cele mai îndărătnice și le vor face apte pentru ca Hristos să locuiască în ele.

Dumnezeu ne-a iubit când îi eram dusmani, iar Hristos ne-a iubit „până la capăt”. Iată două exemple care ar trebui să fie modele pentru tine în exprimarea dragostei tale față de turmă, în general, și față de cel greșit, în particular.

Turma trebuie păstorită mai mult cu exemplul, decât cu nuițaua păstorului. Dacă oile sînt imbrincite, lovite și desconsiderate, cum poți avea pretenția să fii iubit? Numai un nechibzuit poate să-și imagineze că „poporul trebuie să știe de frică”. Ai de a face cu o turmă care trebuie să te iubească și să te urmeze.

Isus a spus: „Pildă v-am dat vouă”. Gîndește-te: cît de mult ai putea realiza, dacă te-ai strădui

sincer să fii un exemplu pentru păstoriții tăi!

Ți-ar plăcea să fii iubit? Ți-ar plăcea să se vorbească lucruri bune despre tine? Să fii dorit în căminele oamenilor? Să fii apreciat la amvon, în comitet, în casele credincioșilor?

Încearcă să faci marea realizare intuită de cartea lui Toma de Champ: IMITATIO CHRISTI! Dacă noi, păstoriții ne-am uni să-L imităm dacă am lucra în spiritul lui Hristos, am vorbi cum a vorbit El, am judeca cum a judecat El, am simți

cum a simțit El, am avea bunăvoința și dragostea pe care a manifestat-o El. — atunci ar fi mai puține cereri ca pastorul să fie luat din cîmp, n-ar mai fi refuzări din partea pastorilor de a primi o mutare, sau altceva de felul acesta.

Ce bine ar fi să iubim și să fim iubiți!

Slavă domnului, că este și POSIBIL!

Pastor
Wilhelm Moldovan
Conferința Cluj

Din viața Bisericii

Așa cum în fiecare an am avut bucuria de a avea în mijlocul nostru ca oaspeți ai țării și ai Bisericii, frați cu răspundere în diferitele organizații adventiste din Europa și America, și în acest an, am avut plăcerea de a saluta în mijlocul nostru pe frații: Dr. Pierre Lanarès, Directorul Departamentului Libertății Religioase din cadrul organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa, de la Berna, care este în același timp și Secretarul General al asociației Internaționale pentru apărarea libertății religioase din Europa, organism neguvernamental afiliat ONU-ului și Robert Nixon, Director adjunct al Departamentului Libertății Religioase din cadrul organizației A.Z.S. Conferința Generală din Washington și Secretar al Asociației Internaționale pentru libertatea religioasă din America, organizație de asemenea afiliată O.N.U.-ului.

În zilele de 3—12 mai a.c. frații P. Lanarès și R. Nixon, însoțiți de frații Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe și M. Pirvan, secretarul Uniunii, au avut prilejul să viziteze comunitățile adventiste din București, ca și comunitățile: Timișoara, Archiș, Cuvin, Arad, Oradea, Cluj, Tg. Mureș, Bacău, Suceava, Ploiești și Nucușoara. Au participat la serviciile de cult din aceste comunități iar la comunitatea Archiș au participat la serviciul de inaugurare al Casei de Rugăciune, nou construită, un locaș impunător care a impresionat pe cei doi oaspeți prin frumusețea stilului său adecvat unei case de rugăciune. De asemenea au participat și la hirotonirea în slujba de pastori a fraților Aldea Traian și Niculescu Emilian din Conferința Sibiu.

Au vizitat și sediile celor patru Conferințe, s-au întâlnit cu pastorii și membrii comitetelor Conferințelor.

Au vizitat de asemeni și litoralul. Încântat fiind de frumusețile țării noastre, frațele Nixon care ne vizitează pentru prima dată țara a exclamat: „Se pare că Dumnezeu a luat tot ce a fost mai plăcut și mai frumos în Europa și a așezat în țara românească”.

Pe lângă toate acestea fratele P. Lanarès a arătat că scopul venirii sale în țară, în afară de faptul de a prileji fratelui R. Nixon ocazia să cunoască România și realitățile vieții religioase de aici, este și dorința sa de a publica un reportaj în revista ce o editează „Conștiință și Libertate”, despre realitățile vieții religioase din România.

În acest scop a avut întrevederi cu conducători ai Cultelor de la noi din țară și anume:

La Episcopia Bisericii Reformate cu Dl. Episcop Nagy Gyula și Dl. Krizsovanski Jenő, consilier.

— La Superintendea Bisericii Luterane, S.P. unde au fost primiți de Dl. superintendent Szendressy Pal și Dl. Hincz György, prim curator general.

— La Episcopia Bisericii Unitariene au întâlnit pe Dl. Episcop Dr. Covacs Lajos și Dl. Sebe Ferenc, consilier.

— La Arhiepiscopia Bisericii Ortodoxe din Cluj, au fost primiți de Arhiepiscopul Teofil Herineanu.

— La Patriarhia Română au fost primiți de Patriarhul Bisericii Ortodoxe, cu care fr. Lanarès se cunoștea de cîțiva ani, din vizitele anterioare în țara noastră.

De asemenea au făcut o vizită la sediul Uniunii Bisericilor Baptiste unde au fost primiți de președintele Uniunii Cornel Mara și secretarul general al Cultului Pavel Bărbăteu.

Înainte de plecare frații Lanarès și Nixon, împreună cu fratele Dumitru Popa președintele Uniunii, au fost primiți în audiență la Departamentul Cultelor de către Dl. Președinte Ion Roșianu, audiență care s-a desfășurat într-o atmosferă plăcută.

Frații Lanarès și Nixon au plecat din țară cu cele mai frumoase impresii atît în ce privește frumusețile țării noastre și succesele ei, precum și libertatea de care se bucură cultele în ceea ce privește desfășurarea vieții religioase. În Cartea de Aur a Uniunii de Conferințe, fr. Nixon

a scris: „Sînt mîndru de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România. Fie, ca fiecare memoru să lucreze continuu pentru a construi o Romînie și mai mare și o Biserică tot mai credincioasă“.

Bucuria acestei vizite a fost mare pentru oaspeți, dar și pentru noi care am fost vizitați.

* * *

Între 1—10 iunie am avut vizita fratelui Jean Zurcher, Secretarul General al organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa cu sediul la Berna — Elveția.

Fratele Jean Zurcher și-a exprimat de mai mult timp dorința de a vizita țara și Biserica noastră, dar abia acum a putut s-o realizeze.

Cu acest prilej a vizitat Comunitățile: Brăila, Galați, Fuzău. În Comunitatea A.Z.S. Galați a participat și la serviciul de hirotonire a pastorului Bastion Ioan. A mai vizitat Comunitățile: Labirint, Grant, Crinul, Belu și Popa Tatu. La ultima a participat la serviciul de hirotonire a pastorilor: Bălan Constantin, Enache Lucian, Micu Paulin și Moisan Petre.

A vizitat, însoțit de fratele Dumitru Popa președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S., și Marin Pirvan secretarul Uniunii, sediile Conferințelor București, Bacău, Cluj și Timișoara, unde a avut loc întîlniri cu pastorii și Comitele Conferințelor.

La Comunitatea Buzău, în cadrul serviciului divin, prezentînd cele relatate de Evanghelistul Matei și anume cererea sutașului roman din Capernaum ca Domnul Hristos să-i vindece robul ce era bolnav, a scos în evidență ce înseamnă un om de caracter, omul care se poartă amabil cu toți semenii săi, prețuind și pe cei mai mici, nu numai pe cei mari. În încheiere spunea: „credința sinceră ne învață să ne iubim țara, să fim ascultători de autorități și să ne rugăm pentru țară și pentru pacea ei“.

La încheierea vizitei în țara noastră și în comunitățile noastre, fratele Zurcher și-a exprimat sentimentele și impresiile sale prin cuvintele: „Mulți colegi mi-au povestit de viața Dv. de aici, dar acum văd cu ochii mei realitatea. Corurile din Romînia sînt renumite. Comunitățile Dv. sînt un model pentru noi. Această vizită în țara Dv. mi-a produs o deosebită bucurie. Am simțit căldura sufletului și am fost încântat de frumusețile țării Dv. Prețutindeni flori, păsări zglobii în aer și cirezi și turme pe cîmpii. Această atmosferă mi-a creat încă de pe acum dorința de a reveni în țara Dv. Mă voi duce de îndată la Ambasada Română de la Berna, așa cum am promis ambasadorului și le voi împărtăși plăcutele impresii cu care plec din țara Dv.“

Răspunzînd la aceste amabile cuvinte, fratele Dumitru Popa a arătat că legăturile noastre frățești și aceste vizite caracterizează viața noastră și se înscriu în programul Bisericii noastre, pentru a păstra relațiile frățești. Mulțumim Bunului

Dumnezeu ca și Autorităților țării noastre pentru asemenea ocazii.

* * *

În zilele de 5—8 iulie 1979, a făcut o scurtă vizită în țara noastră fratele Paul Gordon, secretar al organizației „E.G. White Estate“ de pe lângă Organizația Mondială A.Z.S. Conferința Generală.

Fratele Gordon a vizitat țara noastră în vara anului 1978 timp de două săptămîni.

În cadrul programului său în Europa, în acest an a rezervat patru zile pentru a vedea țara noastră și a se întîlni cu frățietatea de aici, și aceasta determinat de amintirile frumoase pe care le păstrează de la vizita din anul trecut.

A vizitat cu acest prilej Comunitățile Crinul, Labirint, Popa Tatu și Belu din București și a făcut de asemenea o vizită pe Valea Prahovei, la Brașov și Bran.

Vizita sa scurtă, așa cum mărturisea fr. Gordon însuși, a fost o „plăcută odihnă și o plăcută reîntîlnire cu Romînia“. La despărțire a spus: „Va fi o plăcere pentru mine să mă fac ecoul celor văzute și simțite la Dv. contribuind astfel la o mai bună cunoaștere a vieții sociale și religioase din Romînia“.

* * *

În zilele de 6—8 noiembrie 1979 a avut loc Conferința de Orientare cu pastorii și prezbiterii Cultului nostru în cele patru centre: Cluj, Timișoara, București și Bacău.

Lucrările la Cluj, București și Bacău au fost conduse de fratele Marin Pirvan, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S. însoțit de fratele Ion Moldovan, consilier Uniune, iar la Timișoara de către fr. C.Petcu însoțit de fr. T.Niculescu, consilier la Uniune.

La aceste centre au participat 158 de pastori și 427 prezbiteri.

După ora de rugăciune și consacrare, s-au deschis lucrările Conferinței prin prezentarea referatului social intitulat: „Noi contribuții și inițiative românești pentru dezarmarea generală, reducerea cheltuielilor militare și apărarea păcii în lume“, iar în partea a doua s-au prezentat instrucțiunile privind Adunările Elective în Comunități.

Pe marginea referatului prezentat au luat cuvîntul mai mulți dintre participanții care au stabilit importanța contribuției și inițiativelor românești la această problemă atît de arzătoare pentru lumea întreagă: dezarmarea.

Astfel pastorul Galfi Ludovic arată că în Apocalips cap. 7, sînt prezenți patru îngeri care au rolul să rețină vînturile, adică războaiele, luptele. Orice efort depus pentru a opri războaiele și a folosi bunurile noastre în vederea construirii unei vieți mai bune sînt venite de la Dumnezeu și noi ne asociem la aceste străduințe. Biserica noastră are misiunea de a contribui la pacea lumii.

Vorbînd despre ororile războiului pe care le-a cunoscut din plin, prezbiterul Butnariu Dumitru, din Comunitatea Manolești spunea: „Am fost atent la cele prezentate de referat. Am înțeles nenorocirea în care se zbate lumea. Ce gîndesc oare cei ce fabrică arme? Ei se gîndesc să-și adune bunuri, bani, aur și alte lucruri. Am rămas orfan de război alături de patru frați. Cunoșc bine urmările războiului. Avem și noi partea noastră de lucru. Poporul nostru trebuie să-și facă datoria înălțîndu-și glasul. Ce efect a avut războiul trecut? Ce renume a avut pentru cei ce au contribuit la distrugerea popoarelor? Datoria noastră este să lucrăm cu hărnicie fiecare la locul de muncă.“

„Sîntem mîndri că sîntem fii ai acestei patrii“, spunea prezbiterul Comunității Macea, Crețu Aurel. „N-am participat la război dar am suferit mult din cauza lui: foame, lipsă de îmbrăcăminte și adăpost corespondent. Sînt mîndru de poporul nostru acesta. Să fim uniți în același duh al păcii și să ne rugăm pentru cei ce luptă pentru pace în lume și în biserică.“

Țelul acesta, al apărării păcii, este și țelul nostru, așa cum se încheie referatul prezentat: „Ca slujitori și proповăduitori ai celui mai mare bun pe care îl are omenirea — pacea și înțelegerea între oameni — în numele credincioșilor Cultului Creștin A.Z.S., salutăm cu toată căldura inițiativele și eforturile depuse de conducerea țării noastre pentru promovarea unei politici de pace și dezarmare și subscrim la sprijinirea lor cu toată puterea noastră, alături de toți ceilalți concetățeni, pentru ca toți oamenii să trăiască liberi și fără teama zilei de mîine.“

În partea a doua a Conferinței de Orientare s-au citit și explicat instrucțiunile privind adunările electiv în comunități, districte și Conferințe. S-a atras atenția, în mod deosebit, asupra faptului că aceste lucrări să se desfășoare într-o atmosferă de armonie. Intrucît noi afirmăm că sîntem oameni ai păcii așa cum ne învață Scriptura, să se adeverească lucrul acesta ca o realitate în viața fiecăruia în parte, ca și în biserică, cu prilejul acestor lucrări.

* * *

„În ziua aceea... a fost mare bucurie, căci Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie.“ Neemia 12,43.

Zilele de 16—26 noiembrie 1979, au fost zile de bucurie pentru frățietatea noastră, avînd prilejul să salutăm în mijlocul nostru pe fratele Maurice T. Battle, secretar general adjunct al organizației mondiale a Adventiștilor de ziua a Șaptea „Conferința Generală“ din Washington S.U.A., împreună cu soția Esther Battle, și pe fratele E. Ludescher, președintele organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa cu sediul în Berna—Elveția.

Insoșiți de frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii și Marin Pirvan secretarul Uniunii, oaspeții au avut prilejul să viziteze sediile Conferințelor București, Bacău, Cluj și Timișoara, unde s-au întâlnit cu frații pastori și soțiile lor. Vineri seara, 15 noiembrie au participat la serviciul divin din Comunitatea A.Z.S. Labirint.

Sâmbătă dimineața 17 noiembrie au participat la serviciul de cult din Comunitatea A.Z.S. Bran, când s-a făcut inaugurarea Casei de Rugăciune și hirotonirea pastorilor: Coconea Octavian, Kadar Győző și Manea Liviu.

Cu acest prilej fratele Battle a adus mulțumiri Bunului Dumnezeu pentru călăuzirea bisericii pe parcursul timpului. A exprimat mulțumiri și recunoștință autorităților țării noastre pentru prilejirea acestei vizite. Folosind momentul acestei sărbători spunea: „Am văzut o parte din frumoasa Dr. țară, România. Ziua de azi rămâne în istoria bisericii adventiste ca o zi de bucurie. Se consacră azi acest locaș de închinare, dar lucrul cel mai important este ca noi fiecare să ne consacram înaintea Bunului Dumnezeu trăind înaintea Lui și a oamenilor, o viață sfântă și curată.” După amiază au vizitat Comunitatea A.Z.S. Brașov.

Vineri seara 23 noiembrie au vizitat Comunitatea A.Z.S. Cluj, iar Sâmbătă dimineața, au făcut o vizită scurtă la Comunitatea A.Z.S. Tg. Mureș A., și apoi în continuare au participat la serviciul divin din Comunitatea A.Z.S. Tg Mureș B., unde a avut loc și hirotonirea pastorilor: Niculescu Eduard și Orban Antal.

După amiază au participat la inaugurarea unui mare locaș de închinare, Casa de Rugăciune A.Z.S. din Comuna Vaidacămăraș. Ocazia aceasta a fost un prilej de bucurie și înălțare sufletească, pentru toți cei prezenți, dar în mod deosebit pentru membrii Comunității A.Z.S. Vaidacămăraș, care au văzut acum răsplătite eforturile, sacrificiile și munca pe care au depus-o pentru înălțarea acestui minunat edificiu. S-au înălțat rugăciuni și mulțumiri Bunului Dumnezeu și s-au adresat cuvinte de mulțumire autorităților pentru înțelegerea și libertatea de care ne bucurăm.

Pastorul Comunității, Wilhelm Moldovan, a adus tuturor celor prezenți mulțumirile sale pentru participarea la bucuria Comunității Vaidacămăraș.

La încheierea vizitei în țara noastră fratele Ludescher declara: „Am asistat la două inaugurări de Case de Rugăciune, acum doi ani la Brașov și acest an la Vaidacămăraș. Am vizitat țara în lung și-n lat, și am văzut, cu ochii mei, realitățile religioase de aici și modul cum vă desfășurați activitatea ca biserică. Voi avea totdeauna lucruri frumoase de spus despre țara Dr. oriunde voi merge.”

Pe parcursul vizitei, cu prilejul întâlnirii cu pastorii și membrii bi-

sericii, în repetate rânduri fratele Battle a afirmat:

„Vreau să știți, că noi, apreciem libertatea pe care Conducerea Statului Dr. o acordă atât bisericii A.Z.S. cât și celorlalte Culte din țara dumneavoastră. De asemenea, vreau să subliniez faptul că noi, Conferința Generală A.Z.S., apreciem foarte mult Conducerea Bisericii A.Z.S. din România, ca și întreaga frățiește adventistă de aici. Mă bucur că am fost împreună cu soția, și acum îmi dau seama ce bine a fost că nu s-a

făcut un program pentru o vizită mai scurtă.”

La plecare, pe aeroportul Orșeni și-au exprimat încă o dată în cuvinte mișcătoare, mulțumirea și bucuria ce au avut-o cu prilejul acestei vizite, și că de pe acum se gândesc la momentul unei reîntâlniri fericite, cât mai curând posibil.

Pastor

Marin Pirvan

Secretarul Uniunii A.Z.S.

Contraste binecuvintate în viața slujitorilor lui Dumnezeu

„Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primiți în zadar harul lui Dumnezeu... în slavă și în oară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Sîntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că sîntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și totuși trăim; ca niște pedepsiți măcar că nu sîntem omorîți; ca niște întristați și totuși imbuogătim sîntem veseli; ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavînd nimic și totuși stăpînind toate lucrurile.” 2 Cor. 6, 13-16

Dacă vom studia îndeaproape, viața și chemarea slujitorilor lui Dumnezeu, vom avea posibilitatea de a constata contraste mari și binecuvintate. Chemarea de slujitor a lui Dumnezeu, este o chemare cît se poate de înaltă, dar în același timp și extrem de înfricoșată. De aceea, în urma multor experiențe în această privință, vedem că este bine ca în alergarea noastră zilnică, în realizările noastre vremelnice și pentru veșnicie, să ne oprim o clipă și să medităm asupra chemării, asupra răspunderii sfinte pe care o avem înaintea Cerului. Privind solemnă noastră chemare de care ne bucurăm, să observăm totodată și contrastele binecuvintate care caracterizează viața și activitatea slujitorului lui Dumnezeu. Este de asemenea interesantă îmbinarea acestor contraste așa cum se manifestă în genere în viața fiecăruia dintre noi.

Analizînd motto-ul scripturistic al studiului nostru, putem constata de la bun început, că slujitorul Evangheliei este un „veșnic necunoscut, măcar că este bine cunoscut”. Această constatare este adevărată nu numai în sensul că, comunitatea pe care o deservim, poate nu va ajunge vreodată să ne cunoască în personalitatea noastră lăuntrică, deși numele nostru poate fi cunoscut în întreaga Uniune, sau chiar și peste hotare. Este adevărată nu numai în sensul despre care vorbește T. Kempis: „Dorește-ți să rămii veșnic necunoscut!” Acesta este adevărul însă în primul rînd în sensul, că pastorul nu poate aparține unor grupuri

de oameni, el nu aparține unor anumite persoane și nici unor grupări de interese. Nimeni din comunitățile noastre n-ar trebui să creadă că pastorul îi aparține, și aceasta pentru motivul că pastorul trebuie să fie al tuturor. În înțelesul acesta, pastorul este slujitorul care trebuie să stea mult deasupra așa-ziselor partide sau cercuri de simpatie omenească. Casa pastorului să nu fie niciodată clubul unor grupări alese; să nu aibă compania sau cercul său aparte. Să nu contracteze prietenii intime tocmai pentru motivul ca el să poată fi prietenul tuturor. Să nu aibă nici dușmani, nici aliați. Un devotat pastor al turmei Domnului poate să fie numai acela care va avea deschisă în permanență atît ușa inimii sale, precum și ușa căminului său în fața tuturor. Ajutorul său va fi solicitat de către toți. Într-însul fiecare își va găsi amicul cel mai de preț și el va fi recunoscut de către toți ca părinte și păstor, prieten și conducător deopotrivă.

Vai de acel slujitor, care va avea doar atîția ereticinoși lingă el cîți l-au ales într-o slujbă oarecare în cadrul unei adunări electivite; dar vai de acel ereticinoș care nu va putea simți că pastorul său trimis în comunitate, sau în orice altă slujbă, este în același timp și în primul rînd un slujitor trimis de către Dumnezeu.

Pastorul va rămîne un cunoscut și totuși veșnic necunoscut și pentru faptul că el în continuu va purta în inima sa o mare taină și anume: dragostea captivantă și plină de har și îndurare a lui

Dumnezeu, care va radia din el asemenea radiațiilor tămăduitoare ale radiului. Oricine se va înfili cu el trebuie să simtă această forță vindecătoare, simțindu-se bine în anturajul său. Credinciosul trebuie să-și dea seama că a venit la el, însuși trimisul lui Dumnezeu, care îl cunoaște mai bine ca oricine altul, care îi este cel mai fidel tovarăș de drum, pentru că el este acel frate și prieten care îl va conduce înapoi la casa părintească spre a se înapăca cu Dumnezeu.

Pastorul va rămâne un necunoscut și în calitatea sa de proroc, pentru că el va rămâne ambasadorul unei lumi necunoscută de oameni, dar în același timp el va fi pentru comunitatea sa cea mai aleasă cunoștință, pentru că el este acel păstor care vine de acasă, de la Casa Părintească, cu misiunea sfântă de a păstori turma, și de a o readuce în casa Tatălui.

În continuare Cuvîntul spune că „sîntem priviți ca niște înșelători”, măcar că spunem adevărul. „Observați că în lucrarea noastră de la amvon, precum și în cea personală, încontinuu vorbim despre lucruri și adevăruri care stau mult mai presus de mîntea omenească. Vorbim despre minuni care nu pot fi explicate cu nici o lege a naturii, și totuși susținem că este fericit de acel ascultător care va da crezare acestor adevăruri pe care le vestim. Este adevărat că învățătura pastorului nu se armonizează întotdeauna cu „un așa zice omul”, pentru că predica sa trebuie să se bazeze în exclusivitate numai pe un „așa zice Domnul”. El accentuează marile valori sufletești atunci cînd exclamă: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul”. Mat. 16,26. Mai mult decît atît, pastorul vorbește despre „nebulnia propovăduirii crucii” (1 Corinteni 1,18), despre moartea pe cruce a lui Isus din Nazaret, susținînd cu convingere că acest Isus este Fiul lui Dumnezeu, Care a fost dat drept preț de răscumpărare pentru noi de către Eterna Dragoste. Pastorul vestește învierea și înălțarea Domnului Hristos și spune că Dumnezeu L-a pus stăpîn peste toate lucrurile, și asemenea unui fir de aur se-ntrețese prin toate aceste învățături solia despre cea de a doua venire în slavă a lui Hristos. De aceea, pastorul să nu se mire și nici să nu fie dezamăgit dacă observă că aceste învățături sînt socotite de unii drept nebulnie, idealuri de neajuns. Dimpotrivă, solia de mai sus este un adevăr care va rezista avînd o temelie dintr-un granit puternic, dintr-un adevăr de nes-trămutat de tare, care este crucea lui Hristos și propovăduirea Acesteia. Trebuie să avem convingerea că în lucrarea și în învățătura noastră noi nu sîntem numai idealişti, ci și realiști, sîntem propovăduitorii unor realități veșnice.

Acest mare contrast al slujbei noastre, se demonstrează prin mărturisirea vieții noastre practice. Dintr-un necunoscut, va deveni o veche cunoștință, dintr-un înșelător — un propovăduitor al Adevărului, pentru că viața sa va fi confirmată de învățăturile sale. Adevărul, precum și prestigiul Cuvîntului, vor sta și vor rămîne valabile, oricine ar fi propovăduitorul acestora, după cum tezele matematice și adevărul acestora nu depind de caracterul individual al celui care predă această materie. Tot așa solia propovăduită de pastor, nu va fi mai adevărată dacă pastorul va trăi așa după cum predică, dar subliniem că viața propovăduitorului dă tărie și eficacitate soliei propovăduite de el. După cum se spune: „este important ca în predică să fie viață; dar este mult mai important ca viața să fie o predică vie”. Pastorul trebuie să-și consacre întreaga sa viață și de această consacrare, de această jertfire de sine va depinde în mod direct eficacitatea, puterea și valabilitatea predicilor sale în comunitate. Dincolo de propovăduirea prin viu grai, este propovăduirea vieții și din armonizarea acestora se naște forța biruitoare a chemării de pastor.

Propovăduirea vieții de asemenea își are contrastele ei. Cuvîntul spune: „Ca niște pedepsiți, măcar că nu sîntem omorîți. Ca niște în-tristați și totdeauna sîntem veseli. Ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți, ca neavînd nimic și totuși stăpînind toate lucrurile.”

„Pedepsiți măcar că nu sîntem omorîți”. Această constatare conturează poziția, comportamentul cu care oamenii în toate timpurile și-au exprimat antipatia față de trimișii lui Dumnezeu. Dar ea mai înseamnă și creșterea continuă a greutăților în viața slujitorului lui Dumnezeu, pînă cînd și el cade de oboseală — că doar și el e numai un om. — Însă atunci cînd el cade sub povara crucii, abia atunci a ajuns crucea lui Hristos biruitoare atît în viața slujitorului, cît și în viața turmei. Cu cît mai grea va fi povara, slujitorul Domnului va fi cu atît mai puternic; cu cît îi va scade forța fizică, cu atît mai puternic va crește forța sa lă-untrică. Nu am văzut încă vreo cauză triumfătoare al cărei propovăduitor să se fi menajat pe sine. Noi însă știm, că ni s-a încredințat cea mai solemnă cauză, și în consecință sîntem datori a o duce pînă la triumful ei, fără a precupeți vreo jertfă, fie ea cît de mare.

Viața unui serv al Domnului are și întristări dar și bucurii. El va radia bucuria supremă care aduce lumină, o lumină care va lumina doar cît muceul fumegînd, dar pe care Dumnezeu o va aprinde și o va transforma într-o făclie puternică, ce va arăta calea pentru toți. Știm însă că bucuria adevărată

izvorăște dintr-o tristețe după voia lui Dumnezeu. Iată de ce îi numește Domnul Hristos fericîți pe aceia ce plîng, căci ei vor fi mîngiați.

Este adevărat Cuvîntul care zice: „sîntem ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavînd nimic și totuși stăpînind toate lucrurile”. În acest cuvînt este cuprinsă veșnica lipsă a slujitorului Domnului, simplitatea lui, spiritul lui de abnegație. Dar tot acest Cuvînt spune, că toamă prin aceste caracteristici el va deveni un adevărat pastor pentru comunitatea Domnului, o mare binefacere pentru cei păstoriți. Un pastor credincios va fi pentru Comunitatea Domnului, ca un pom roditor: cu bucurie își va împărți roadele, și dacă va fi nevoie trunchiul și ramurile pot fi chiar tăiate și folosite spre binele altora. Pastorul este un dar cersesc pentru Comunitatea Domnului. El este un izvor tainic și de nesecat pentru turmă. Este pomul care nu obosește aducînd roade pentru sufletele flă-mînde.

Toate aceste contraste să încercăm a le recapitula în analiza Cuvîntului care zice: „Ca unii care murim și iată că trăim”. Din toată jertfirea de sine a unui slujitor, din toate eforturile lui, se va naște viață, din tristețea lui — bucurie, din sărăcia lui — bogăție, din lipsa lui — avuție, din slujba lui modestă — o chemare împăratească, dacă în viața sa a avut loc marea minune; minunea morții și a învierii sale. Această taină a fost descoperită trăită și prezentată, după Domnul Isus Hristos, de către apostolul Pavel. El a fost acela care a strigat în disperare: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Apoi s-a dat pe sine drept jertfă pe altarul slujirii prin declarația: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” Această experiență din viața unui slujitor al lui Dumnezeu, este repetarea minunii petrecute pe crucea de pe Golgota. Este o unire totală cu moartea și învierea lui Hristos.

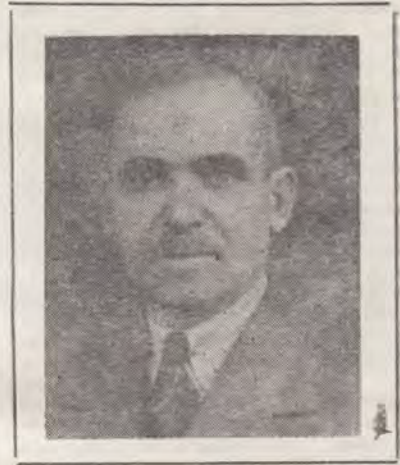
Dacă pastorul nu va muri față de eul său, pentru ca alții să trăiască printr-însul, dacă nu va trăi într-o continuă risipă de sine pentru binele tuturor, atunci el va rămîne un veșnic necunoscut, un înșelător, un pedepsit intristat, sărac, și în final un mort dat uitării. Dar dacă pastorul își va face lucrarea sa în Hristos, cu Hristos și pentru Hristos, atunci spre marea sa satisfacție va observa că el va fi în turma Domnului un binecunoscut, propovăduitor al Adevărului, totdeauna vesel, bogat și stăpîn pe orice situație. El va fi împuternicit al Cerului, iar avonul și locul său de muncă vor

(continuare pe cop. III-a)

„Omul nu este stăpîn pe suflarea lui ca s-o poată opri și n-are nici o putere peste ziua morții“. Ecl. 8,2.

Încă un copac ce se usucă, o pîișire ușoară care se stinge, un zbor de pasăre, obosită, ce-și închină capul în nepuțință, o frunză care s-a desprins din ram. Încă un slujitor al Evangheliei obosit de îndelunga călătorie a celor 85 de ani prin holda lucrării Domnului Hristos, pas-torul-pensionar Păun Cucurezeanu, a fost chemat la odihnă și așezat cu lacrimi în temporarul său pat de pulbere.

S-a născut în anul 1894 în com. Bujoru, jud. Ilfov. Moștenind un spirit cercetător, chiar din copilărie începe să caute adevărul așa cum este descoperit în Sfintele Scripturi. Și cine caută, găsește. Se hotărăște de partea lui Dumnezeu și urmează Seminarul Teologic. Apoi, ca angajat permanent în anul 1935 se consacră lucrării Evangheliei începînd-o cu zel și credință. Este întărit ca pastor în anul 1938 și activează în districtele: Alexandria, Ploiești, Slatina și apoi din nou Alexandria, aducîndu-și cu sinceritate și devoțiune la îndeplinire lucrarea chemării sale. A înțeles viața și lucrarea în adevăratul ei sens, slujind aproape lui. Pe calea credinței a știut să presare, prin Duhul Sfînt, virtuțile creștine, îndrumînd pe toți să facă la fel. A fost profund atașat de nevoile Bisericii pînă cînd boala l-a răpus nemilos. La 24 ianuarie 1979, într-o frumoasă zi de iarnă, a fost condus pe ultimul său drum.

Pastorii delegați din partea Uniunii și a Conferinței au adus un ultim cuvînt de omagiu acestui lucrător neobosit al Evangheliei prezentînd făgăduințele de neuit ale Sfîntului Cuvînt care au îmbărbătat inimile.

„Ferice de morții care mor în Domnul!“

Comitetul Uniunii

Întrebări și RĂSPUNSURI

Cele șapte zile care au fost adăugate la cei 120 de ani din timpul lui Noe, au fost ele oare zile de har pentru acea generație?

Dacă răspunsul este pozitiv, însemnează oare că ușa corăbiei a fost deschisă pentru cei ce s-au hotărît în ultimul timp să dea crezare soliei lui Noe, sau care este semnificația acestui fapt?

Dacă am reținut bine din scrisoarea unui stimat și iubit frate și amic, întrebarea se referă la textele din Geneza 7,4.7.8.10, unde citim: „Căci după șapte zile, voi face să ploaie pe pămînt patruzeci de zile și patruzeci de nopți...“

„După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pămînt.“

„Noe a intrat în corabie cu fiii săi, cu nevastă-sa și cu nevestele fiilor săi... De asemenea: „Din dobitoacele curate și din dobitoacele necurate, din păsări și din tot ce se tirăște pe pămînt au intrat în corabie la Noe...“

Este adevărat că serva Domnului face afirmația pe care o găsim în întrebarea de mai sus. „O sută și douăzeci de ani de la potop (Geneza 6,3); șapte zile care au precedat potopul și patruzeci de zile cît au durat ploile...“ (T. V. 329).

Nu găsim nicăieri, nici în textul Sfintelor Scripturi și nici în Spiritul Profetic, că cele șapte zile, după cei o sută și douăzeci de ani, ar fi fost zile de har, timp în care cei care un timp atît de mult au desconsiderat solia lui Noe, acum, sã poată deschide ușa și să intre în corabie, la Noe. După terminarea celor o sută douăzeci de ani, harul... pentru generația respectivă s-a închis.

Iată ce spune serva Domnului în cartea Daruri Spirituale vol. 3, p. 68. „Totul era acum gata pentru închiderea corăbiei, lucrare ce nu putea fi făcută de către Noe dinlăuntru. Un inger a fost văzut de către mulțimea batjocoritoare, coborînd din ceruri, înveșmîntat într-o strălucire asemenea fulgerului. El a închis — pe dinafară — ușa masivă a corăbiei, și apoi s-a înălțat la cer... Șapte zile a stat Noe și familia sa în corabie, mai înainte ca ploaia să înceapă. În acest timp ei și-au aranjat lucrurile în corabie pentru o ședere mai îndelungată în ea, în timp ce apele vor acoperi pămîntul. Pentru mulțimea batjocoritoare, acestea au fost zile de o veselie plină de blasfemie. Aceștia gîndeau că întrucît profeta făcuse de Noe nu s-a împlinit imediat după ce ei au intrat în corabie, Noe și familia au fost înșelați și că de fapt era o im-

posibilitate ca pămîntul să fie nimic prin potop, căci pînă atunci, un abur se ridica de pe ape și uda pămîntul făcînd vegetația să crească. Cu toată manifestarea puterii divine... animalele venind două cite două și intrînd în corabie și ingerul lui Dumnezeu... care a închis ușa corăbiei... ei și-au împietrit inima... Dar în ziua a opta cerurile s-au întunecat“ și ploaia s-a dezlănțuit“.

Deci după cei o sută și douăzeci de ani, Noe și familia sa au intrat în corabie împreună cu fiarele cîmpului și păsările cerului. Un inger al Domnului a închis ușa pe dinafară și ei au rămas șapte zile înăuntru. Ușa n-o mai putea deschide nimeni. Cele șapte zile n-au fost timp de har. Ușa închisă este un simbol al ușii harului pe care Dumnezeu o va închide și nimeni n-o va mai deschide. Un simbol al încrederii nezdruincinate în Cuvîntul lui Dumnezeu, chiar atunci cînd nu mai avem Mijlocitor în ceruri. Un simbol al liniștii și încrederii pentru cei care și-au pus nădejdea în Dumnezeu, pentru cei care au învățat de la El blîndețea și smerenia inimii.

D. Popa

ISTORICUL ZILEI DOMNULUI

(urmare din pag. 5-a)

niciunei biserici. El aparține lui Hristos, Domnul Sabatului: „Ziua a șaptea este Ziua Domnului Dumnezeului tău“ (Exod 20,10; Isaia 58,13).

În pasajul scripturistic care spune că Sabatul a fost făcut pentru om, din Marcu 2,27, substantivul în limba greacă pentru om este ANTHROPOS — un termen general care se referă la oameni, la omenire. În sensul acesta Sabatul a fost făcut pentru toată omenirea. N-a fost făcut numai pentru Iudei, ci pentru întreg neamul omenesc.

„Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămîne statornic în el păzînd Sabatul ca să nu-l pingărească și stăpînîndu-și mîna ca să nu facă nici un rău“ (Isaia 56,2).

Pastor

Dumitreșu Nelu

+) Subiect prezentat la înfrînirea cu pastorii și prezbiterii Bisericii noastre din septembrie 1979.

M. B. CZECHOWSKI

(urmare din pag. 13)

tață cu ocazia internării sale, se poate citi:

Numele — Mihail Czechowski
Date personale

— ocupația: — Nu se cunosc

Virsta — 51 ani

Situația civilă — căsătorit

Religia — Catolic

Locul de naștere — Cracovia

Locul de înregistrare — Galiția

Aici în acest spital, la 25 februarie 1876, la orele 8 a.m. se stinge din viață Mihail Belina Czechowski. Cauza după diagnosticul pus atunci, epuizare fizică. Înmormintarea s-a făcut la 21 februarie 1876 la Cimitirul Central din Viena, unde probabil că a fost înmormântat în „groapa comună”, nefiind nimeni care să-i înmorminteze. Desigur mai rămân încă unele probleme și întrebări ce nu și-au găsit rezolvarea. De ce se afla singur la Viena? Plecase singur din Pitești? Unde era Mina? Probabil că nu vom găsi niciodată răspuns la aceste probleme și de asemenea, la altele.

Dar astăzi, la o sută și patru ani de la moartea sa, știm unde și-a și-a încheiat alergarea sa pe acest pământ. După lungi și dificile peregrinări prin două continente și prin multe țări europene, el scapa din mâinile slăbite tociagului de pelerin, luându-și rămas bun de la lume pe care n-a recunoscut-o niciodată ca o „cetate eternă”. Cu privire la viața și activitatea sa putem spune împreună cu apostolul Pavel:

„Ci... ca niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strimtorări, în bătaii, în temnițe, în răscoale, în osteneții, în vegheri, în posturi; prin curaj, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin Cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lăzăr și de apărare pe care le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Sîntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că sîntem binecunoscuți. Ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu sîntem omorîți; ca niște întristați, și totdeauna sîntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavînd nimic, și totuși stăpînind toate lucrurile”. 2 Corinteni 6, 4 — 10.

După plecarea lui M. B. Czechowski, Toma Aslan a preluat conducerea grupei de credincioși adventiști din Pitești. Ei au continuat activitatea evanghelică. Într-un articol scris de Toma Aslan în anul 1881 în revista „Les Signes des Temps”, ei spunea: „Am auzit sîmba dimineața din Apocalips 14 în care ni se vorbește despre revenirea Domnului Hristos. Comunitatea noastră numără 13 membri. Pe lângă aceștia avem mulți vizitatori

care sînt interesați în cunoașterea adevărului și care doresc să păstreze Sabatul.”

În iunie 1884, cu ocazia prezenței sorei White în Europa, la întîlnirea care a avut loc cu acea ocazie, din partea României a fost prezent fratele Toma Aslan. La 10 septembrie 1885, cu ocazia celei de a treia Conferințe Europene A.Z.S. Jr. Toma Aslan era prezent la aceste lucrări, reprezentînd grupa de credincioși A.Z.S. din România.

Toma Aslan a fost întărit ca pastor adventist, fiind primul pastor adventist român. El a lucrat de asemenea mulți ani ca redactor al primei reviste adventiste în limba română, „Adevărul Prezent”.

De aici, cunoașterea adevărului a cuprins inimile și viața a mulți bărbați temători de Dumnezeu din toată țara. În 1891 un grup compact de credincioși adventiști, de origine germană, se stabilește la Sarigai și Viile Noi din Dobrogea, venind din Crimeia. În 1904 se organizează un grup de credincioși în București. Anul 1920 aduce cu sine organizarea Uniunii A.Z.S. din România. Bărbați ca Petre P. Paulini, Ștefan Demetrescu, Constantin Popescu, Petre P. Păunescu și alții au activat cu dăruire pentru dezvoltarea bisericii adventiste în țara noastră.

Biserica A.Z.S. din România, păstrează o recunoștință vie vasului de lut pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a aprinde adevărul Său aici, la noi, prin cel ce a fost Mihail Belina Czechowski, pe care Dumnezeu l-a onorat folosindu-l pentru aducerea soliei adventiste pe frumoasele plaiuri românești.

La încheierea istoriei vieții și activității acestui bărbat al lui Dumnezeu, omul providenței, a cărei perioadă de încheiere a vieții sale, corespunde cu începutul lucrării adventiste la noi, rostim împreună cu inspirația divină:

„Nu avem a ne teme de nimic altceva pentru viitor, decît de a uita cumva drumul pe care ne-a condus Domnul pînă în clipa de față și lecția pe care El dorește s-o învățăm ca biserica” din trecut istoriei noastre.

D. Popa

Redacția

CONTRASTE BINECUVÎNTATE ÎN VIAȚA SLUJITORILOR LUI DUMNEZEU

(urmare din pag. 19-a)

fi tronul Celui Atotputernic, chiar dacă vremelic vor fi stropite cu lacrimi sau chiar singe.

Slavă și mulțumire aducem Tatălui nostru din ceruri, pentru fiecare slujitor credincios, adevărat pastor, a cărui viață este un mesaj a lui Dumnezeu către Comunitate; „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mîntuirii.”

Numai acel pastor va putea trăi pentru comunitate, care va fi gata să și moară pentru ea; iar numai

ISTORICUL

Comunității A.Z.S. Vaidacămăraș,
Jud. Cluj

Coperta noastră reprezintă actualul locaș de închinare al Comunității Adventiste de Ziua a Șaptea din Comuna Vaidacămăraș, jud. Cluj, locaș refăcut în anul 1979.

Această Comunitate care astăzi înfrunțește superlative frumoase și deosebite, din foarte multe puncte de vedere, a luat ființă printre primele Comunități ale Conferinței Cluj, adică în anul 1907. Chiar de la înființare, ea a cunoscut o dezvoltare frumoasă, astăzi ajungînd la un număr de aproximativ 400 membri împreună cu membrii familiilor lor.

Amplasarea clădirii în marginea unui frumos deal, cit și aspectul general al construcției în ambianța plăcută și armonioasă a peisajului, ne reamînteste cuvintele Domnului Hristos din predica de pe munte: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor...” (Mat. 5,16). Ea reprezintă rodul bogat, răsplătit și binecuvîntat, al muncii plină de dăruire și sacrificiu, plină de însuflețire, inspirație și călăuzire divină, a membrilor, care au contribuit cu dăruire de sine și jertfe la înălțarea ei.

Apoi, după ce toate au fost gata, atunci cînd schelele au fost coborîte și ultimele retușuri făcute, a urmat marea sărbătoare a inaugurării ei. A fost cu adevărat mareș Sabatul din 24 noiembrie 1979 pentru această Comunitate. Dedicarea ei solemnă, la care pe lângă conducerea Uniunii și a Conferinței Cluj au participat și fr. Maurice Battle Secretar ad. cu soția din partea Conferinței Generale A.Z.S. și fr. E. Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa, a constituit momentul cel mai înălțător.

De asemenea nu este lipsit de importanță nici spiritul cel bun care însuflețește pe membrii adventiști din Vaidacămăraș. Cu aceeași rivă, au lucrat și la edificarea altor lucrări din comuna lor; refacerea drumurilor, reconstrucția și înfrumusețarea unor clădiri aparținînd instituțiilor comunei, școli, terenuri, etc.

Pentru această frumoasă casă înălțată, aducem mulțumiri în primul rînd lui Dumnezeu care ne-a ajutat s-o putem ridica, cit și pentru spiritul cel bun și pașnic, pentru inițiativa și sacrificiul fraților din Vaidacămăraș. Mulțumim autorităților care au venit în întîmpinarea nevoilor noastre și ne-au înlesnit reconstrucția acestui locaș de închinare, dovadă a bunelor relații și a libertății de care ne bucurăm în patria noastră.

aceia comunitate nu va muri, care va înțelege să folosească ocazia și vremea potrivită pe care Dumnezeu i-o acordă prin persoana slujitorului Său.

Fie, ca aceste cîteva gînduri, prîvind contrastele chemării noastre, să ne aducă la realitatea cerințelor prezente, ca astfel mesajul fratelui nostru de odinioară, împreună lucrător cu noi — marele apostol Pavel — să găsească ecou în conștiința noastră de slujitori ai turmei Domnului: „Ca unii, care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fiți primit în zadar harul lui Dumnezeu”.

Pastor

Timiș B. Alexandru
Secretarul Conferinței Cluj

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România
Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sect.3, Tel. 20.76.65*

Redactor :
Dumitru Popa